

ODKUD PŘICHÁZÍME, PROČ ŽIJEME, KAM SE VRACÍME

Gisela Weidner

1995

www.vesmirni-lide.cz

Zpracováno podle sdělení duchovních učitelů
Emanuela, Nella, přátel Roberta, Karla, Baird Spalding, Johannes Greber a J. Tomfrohde.

Přeloženo z německého originálu.

OBSAH

(1)	
Můj život na zemi	9
(2)	
Můj duchovní život	16
(3)	
Kristus jako cesta k Bohu	20
(4)	
Trojice duch, duše, tělo a zákon lásky	22
(5)	
Pozitivní myšlení v průběhu dne	30
(6)	
Kontrola myšlenek	34
(7)	
Působení negativních sil	38
(8)	
Ochrana před negativními vlivy	44
(9)	
Drobné osobní chyby	49
(10)	
Lidská vůle	53
(11)	
Síla modlitby	57
(12)	
Velké zapomnění	60
(13)	
Pozemský život	63
(14)	
Duchovní otupělost	67
(15)	
Pozice protivníků světa	71
(16)	
Poselství duchovního učitele Emanuela	73
(17)	
Cesta k probuzení ducha	77
(18)	
Polarita života	79
(19)	
Měřítka duchovního pokroku	82
(20)	
Kristův příklad v životě člověka	85
(21)	
Cesta návratu	88

Můj život na Zemi

Ze svých stále ještě živých vzpomínek vím, že jsem se narodil v malé vesničce v oblasti Lungau, poblíž rakouského Salzburgu, jako první chlapec po dvou děvčatech. Potom následovali ještě čtyři sourozenci, takže jsme byli celkem tři chlapci a čtyři děvčata. Moji rodiče zdělili po prarodičích hospodářství s dobyt看, kozami, spoustou ovcí a se vším, co patří k selskému dvoru. Otcovi rodiče žili s námi společně a já jsem měl zvlášť vřelý vztah k babičce, která mi mnoho vyprávěla. Tehdy jsem věřil, že zná celou bibli nazpaměť, neboť její vyprávění bylo neobyčejně živé a bohaté. Když jsem byl hodný a splnil dobře všechny své povinnosti, bylo mou největší radostí posadit se s babičkou v tichém koutku a poslouchat vyprávění z evangelií. S nadšením jsem přijímal vše, co mi vyprávěla. Babiččina slova na mne měla zvláštní vliv. Odváděla mne do dalekých, neznámých dob a světů. Často přišli i mí sourozenci, ale ti neposlouchali dlouho. Brzy se ztratili ze světnice s útlou lavicí kolem kamen, kde babička nejraději sedávala. Měla slabý zrak, číst nemohla, proto mi vyprávěla o všem, co dříve, pokud byla mladá, četla a co zůstalo až do stáří živé a barvitě zapsáno v její paměti. Já, maličký, hubený klouček Robert, jsem visel na jejích rtech a vtiskoval si její slova do své dětské paměti i srdce. Dědoušek sedával naproti babičce v koutku pod křížem s obrazy svatých a bafal, až byla celá světnice naplněna kořenou vůní tabáku. V nejzajímavější chvíli však většinou přišla maminka a musel jsem jít spát. Nejkrásnější roky mého dětství pomalu odcházely a nadešel čas školy. Mým největším přáním bylo naučit se brzy číst. Z babiččina podání jsem znal četná biblická vyprávění o Spasiteli a jeho pozemské pouti zpaměti a toužil jsem poznávat další události, které babička neznala. Začal jsem tím, že jsem v „Biblických povídkách“ četl písmenko po písmenku, tak jak nás to učil náš vesnický kantor. Šlo to však příliš pomalu. Proto jsem se místo her raději učil s mými staršími sourozenci, až jsem s pomocí Boží asi po šesti měsících začal skutečně číst.

Otec nebyl mou čtenářskou vášní nadšený. Jako prvorozený syn jsem měl podle jeho mínění raději pilně pracovat na dvoře a ve stáji a být tak hoden svého selského dědictví. Ani moje slaboučká, nevyvinutá postava se otci nelíbila, protože neodpovídala představě budoucího sedláka. To všechno mu činilo starosti.

Babička mírnila jeho hubování a ještě dnes zcela jasně slyším, jak mu energicky řekla: „Ten chlapec nemusí být sedlákem. Může dělat i něco jiného. Třeba učitele nebo faráře. Máš přece ještě dva další syny, kteří mohou převzít dvůr!“ Tato slova jsem dlouho nosil ve svém srdci a toužil, aby se splnila.

Otec měl však jiné plány. V blízkém městečku mi zajistil místo krejčovského učeďníka, do něhož jsem měl hned po skončení školy nastoupit. Jak to však v životě bývá, člověk mění, Pán Bůh mění. Onemocněl jsem těžkým zápalem plic. Lékař ani rodiče nevěřili, že se uzdravím. Byl jsem příliš slabý. Jenom babička neztratila naději a sedávala celé hodiny u mé postele. Poslouchala, jak jsem rozpálený horečkou vyprávěl věci, kterým nebyla schopna rozumět. Stále jsem opakoval stejnou větu: „Bůh tě uzdraví, abys mohl být farářem.“

Jednou přivedla babička otce, který se jen těžko odpoutával od práce na dvoře, ale přesto přišel a poslouchal mé horečnaté výroky. Později mi vypravovala, že odešel od mého lůžka zamyšlený a se zcela jiným výrazem v obličeji, než s jakým přišel. Prarodiče působili po celou dobu rekonvalescence na otce, až nakonec souhlasil s mým studiem teologie. Dědeček mi věnoval celé své jmění, pár zlatých mincí, abych se mohl stát knězem. Najednou všichni strýci a tety, celá rodina, byli nadšeni myšlenkou, že budu farářem. Chápali mou nemoc jako znamení Boží vůle pro budoucí studium.

To je jen trochu vyprávění z mého dětství, ale jeho doba byla těžkou životní zkouškou nás všech. Potom následoval seminář, studium, zasvěcení, první místo kaplana ve Flachgau a dolním povodí řeky Inn a nakonec jsem jako sedmatřicetiletý dostal vlastní faru po právě zemřelém děkanovi. Svě povolání jsem vykonával s láskou a byl přesvědčen o správnosti učení, které jsem ve smyslu evangelií přednášel svým bližním. Celým srdcem jsem se snažil rozdávat porozumění, lásku a pomoc. Povolání vyžadovalo i velkou fyzickou námahu. Často jsem pěšky podnikl dlouhé cesty v hornatém terénu, nebo jednotlivé usedlosti farnosti ležely daleko od sebe. Mnohokrát jsem zažil i zázraky uzdravení, jak to nazýval lékař. Jindy jsem přišel pozdě, kdy se nemocný již vracel zpátky k „Otcí“. Když se mi to stalo po třetí; slíbil jsem Bohu, že na každé cestě k nemocnému budu za něho nepřetržitě oddaně prosit a tento slib jsem dodržel. Motlitba, prosba o pomoc nemocnému a jeho rodině, se stala mým stálým průvodcem. Aniž bych to tušil, přišel čas, kdy se přiblížil také můj návrat ke Stvořiteli. Bylo mi šedesát devět roků a cítil jsem se zdrav. Na nemoci totiž nebyl čas.

Moje farní rodina mne potřebovala a já jí dával vše, čeho jsem byl schopen. Přešly vánoce, Nový rok, uprostřed ledna jsem měl pokřtít dvě nové dětské duše, ale k tomu již nedošlo. V pátek před nedělí, kdy mělo ke křtu dojít, jsem se náhle necítil dobře. Dostavily se těžkosti se srdcem, dýcháním, bolesti, srdeční mrtvice a nakonec smrt.

Ale smrt není zapomenutí, odchod do tmy, smrt je brána dalšího života. Chtěl bych vám vyprávět, jak jsem prožíval svou smrt. Tělesná slabost mne upoutala na lůžko. Po celou dobu nemoci, byly to jen hodiny, neboť můj přechod nebyl dlouhý, jsem pozoroval kolem lůžka bílé, zářící postavy. Vy je nazýváte anděly. Přišly, aby mi pomohly při uvolnění mého astrálního těla od těla fyzického. Dnes to vím a dovedu vysvětlit, ale tehdy jsem si myslel, že mám halucinace v důsledku působení podaných léků. Čím více sílila bolest a píchání u srdce, tím jsem je viděl zřetelněji. Někdy čtyři, později až šest zářících postav, které se zabývaly mým tělem. Neměl jsem strach, ale určitá tíseň se dostavila. Pak přišly opět okamžiky, kdy jsem vnímal přítomnost lékaře, starosty a mé věrné Anny, farské kuchařky. Mnohdy jsem vykřikl bolestí a starosta nutil lékaře, aby mne nechal převézt do nemocnice. Ten však mínil, že v tomto mrazu tak dlouhou cestu nepřezíjí.

Po určité době přišly světlé postavy zcela blízko pod vedením zářící, vysoké bytosti. Mé bolesti zmizely. Vrátily se však s okamžikem, kdy jsem byl opět schopen vnímat lidi kolem lůžka a slyšel jsem, jak lékař říká: „Myslím, že došlo k srdeční mrtvici. Svědčí pro to pokřivený výraz obličeje, na rtech a ušních boltcích je již zřejmá smrtelná bledost.“ Krátce potom potvrdil moji fyzickou smrt.

Ale já nebyl mrtvý. Byl jsem při vědomí a domníval se, že sním. Andělé mi byli blízko a přátelsky se mnou hovořili. Vše se odehrávalo v ovzduší harmonie a vnitřního tepla. Slyšel jsem jejich slova: „Roberte, vracíš se domů. Pán tě zavolal zpátky.“

Vůdčí anděl, který byl mým celoživotním duchovním průvodcem, mi podal pohár s červenou posilující tekutinou, která voněla po tymiánu, mátě a hořci. Zároveň mi dodal sílu, abych byl schopen vstát a vstoupit do malého vozu. Ten mne dopravil do zářící osvětlené haly. Tři andělé se se mnou rozloučili. Vůdčí anděl a jeho společník zůstali. Unaven a pravděpodobně i účinkem vypitého elixíru jsem tvrdě usnul.

Nevím, jak dlouho jsem spal. U mého lůžka stál jen vůdčí anděl. Měl radost z mého probuzení a osvěžení. Řekl mi: "Tvůj život na zemi byl dobrý a dělal jsi mi často radost. Sloužil jsi svým bližním a Bůh tě za tuto službu bohatě odmění. Pokud souhlasíš, půjdeme nyní k bytostem vyšším než já." Potom se mne ještě ptal, zdali ho znám. Po celý život byl mým duchovním průvodcem, mým andělem strážným. Musel jsem přiznat, že ho neznám. Vstal jsem a s radostí si uvědomil, že všechna bolest a těžkosti mého těla zmizely. Duchovní

vůdce mne vyzval, abych ho následoval. S nepopsatelnou radostí, pocitem štěstí a harmonie jsem s ním odešel do prostoru, který byl rozdělen na malé části. Vkročili jsme do jedné z nich a vzápětí se mi zdálo, jako by se přede mnou rozzářilo veliké zrcadlo. V něm jsem viděl probíhat celý svůj předešlý život. Viděl jsem matku, babičku, své zrození, atd. Spíše jsem tyto obrazy jen pociťoval, ale nedovedl si tuto skutečnost vysvětlit. Pomalu jsem si však uvědomil, že ze mne samotného vychází jakási síla, promítající tyto obrazy na zmíněné zrcadlo. Mé dětství, nemoc, otcovo rozhodnutí, celý můj život se ke mně vracel. Náhle stáli vedle mne všichni moji pozemští příbuzní, známí přátelé i obyvatelé farnosti. Se všemi jsem se cítil spojen neviditelnými vlákny lásky, vděčnosti, radosti a náklonnosti. Když jsme se pozdravili, loučili se jeden po druhém. Přišli i další, objevující se v tom pořadí, jak jsem je potkával v životě. Někteří přišli s díkem, jiní se pouze mlčky uklonili, jiní přinesli lesní kvítka a jedlové větvičky. Tak jako při oslavě pozemských setkání. Tak se přede mnou odvíjel celý život. Někteří přátelé přišli neupravení a zanedbaní, u mnohých mne prosil můj duchovní vůdce o dar lásky, síly a útěchy. Slíbil jsem jim, že jim chci i nadále pomáhat a oni vděčně můj slib přijali. Celé moje životní panorama se promítalo před mými zraky i mým srdcem. Mnohdy s pocity radosti a uspokojení, jindy s hlubokým smutkem.

Náhle se otevřely dveře a dvě vysoké, vznešené, zářící postavy, ještě mnohem krásnější než můj duchovní vůdce, vstoupily dovnitř. Ptaly se, zda jsem ochoten učit se a poznávat chyby i omyly minulého života. Krátce a rozhodně jsem odpověděl: "Ano". Nato mne vyzval ten vznešenější, abych je následoval. Nedá se říci, že bych s nimi šel, spíše bych řekl, že jsem se vznášel v jejich středu, až jsme zůstali stát před prostorem, označeným číslem 4/6-33. Neznal jsem jeho význam. Zároveň jsem však zjistil, že se změnilo moje oblečení. Mělo nyní zcela světlou barvu. Průvodci se rozloučili a já zůstal se svým duchovním vůdcem sám.

Brzy mne obklopili obyvatelé sféry, v níž jsem se ocitl, a vysvětlili mi, že oblast symbolizovaná číslem 4/6-33 je přípravnou sférou učení pro všechny, kteří jsou ochotni pomáhat pozemšťanům. Srdečně mne vítali a těšili se z mého příchodu. Na moji prosbu mi duchovní průvodce vysvětlil následovně smysl uvedených čísel:

4 - atmosférický okruh (každý okruh má 7 sfér) - sféra tohoto okruhu,

33 - oblast všech, kteří chtějí pomáhat.

Zároveň mi řekl, že tato sféra je důležitou školou pro poznání duchovní pravdy, nebo křesťansko-katolické učení je vystavěno na určitých dogmatech, neodpovídajících skutečnosti. Přijal jsem tedy cestu čistého Poznání. Můj průvodce mi vysvětlil, že je mým duchovním přítelem a bratrem, na jehož pomoc se mohu vždy spolehnout. Radil, abych začal s poznáváním reinkarnační a vývojové nauky.

Učil jsem se ve skupině ostatních bratrů, kteří se ke mně chovali velice mile a pozorně: Učil jsem se s nadšením a po krátké době byl připraven s mnoha dalšími plnit vyšší úkoly a pokračovat tak ve svém vývoji. Darováno nám však nebylo nic. Duchovního vzestupu lze dosáhnout jen vlastním úsilím.

Když se dnes dívám zpět na svůj pozemský život, vidím, že jsem byl věrný, snažil se sloužit Bohu, sledovat cestu Ježíše Krista, ne však v dostatečné míře a také ne bez omylů. Bože, dej mi milost, abych to nyní dokázal lépe a účinněji. Prosím Tě o to z celého srdce !

(2)

Můj duchovní život

Při čtení mého pozemského životopisu a částečného popisu příchodu do nadzemských sfér jsem mluvil o čísle 4/6-33. Pravděpodobně nebylo všem čtenářům jasné, co toto číslo znamená. Nadzemské sféry jsou rozděleny do sedmi atmosférických okruhů, z nichž každý má také sedm sfér. Zde si mnozí pomyslí: „Ale Robert byl přece kněz, proč nedosáhl vyšší sféry ? Z úst svého duchovního učitele se dovídáme, že přátelé, kteří již na zemi žili podle zákonů duchovní nauky, dosáhli oblasti 5/2, 5/4 nebo dokonce 5/6 !“

Moje údaje jsou však správné. Dosáhl jsem oblasti 4/6. Jisté církevní omyly, jimž jsem pevně věřil, vycházely z dogmatických předpokladů. Lpěl jsem neochvějně na těchto představách, a zároveň věřil v jedinečnost a správnost katolického učení. To vedlo k mému výslednému dosažení a z něho vyplývaly další osobní vztahy i učební procesy, jimiž jsem procházel, abych poznal skutečnou pravdu a mohl postupovat dále ve svém duchovním vývoji. Čtvrtý atmosférický okruh je prostorem vzdělávacím. Zde jsem byl schopen poznat skutečnou podstatu duchovních Pravd.

Schopnost jejich rychlého osvojení mi byla ulehčena mojí láskou k ostatním; ochotou pomáhat a zvláště čistou oddaností Bohu. Tak jsem byl schopen poměrně brzy, s velkou podporou četných nadzemských učitelů, vyšších andělů, stoupat dále. Po několik desetiletí se s radostí učím a mohu získané poznatky předávat také dále.

V současné době jsem dosáhl oblasti symbolizované číslem 6/6.

Při popisu svého nového domova začnu slovy Krista z evangelia sv. Jana: „V domě mého Otce jsou mnohé příbytky.“ Je tomu skutečně tak. Tak jako jsou na zemi domy, zahrady, lesy, řeky, louky a hory jako zcela skutečné útvary, tak a dokonce mnohem skutečnější je můj nynější, světlem prostoupený domov. Tento svět plně odpovídá všem, kteří se vrací po smrti „domů“. Není zde nic, co se staví do cesty duši ochotné žít ve smyslu Božích zákonů. Jen vlastní, osobní nedostatky, chyby a omyly, zpomalují a ztěžují rychlejší vzestup k Bohu. Vše kolem nás pomáhá a podporuje toto snažení. Celá řada nadzemských bytostí je stále připravena pomáhat v takové míře, v jaké jsou hledající schopni a ochotni tuto pomoc přijímat. Cílem veškerého snažení je přiblížení k Bohu. Proto i já zdůrazňuji: Stoupej výš ! Toto volání tvoří jádro mého poselství k vám všem, kteří jste ve svém nitru pocítili touhu po neznámém, nebo bohatství a pozemské dary vás neuspokojují. Tato touha probouzí v duši Božské moudrosti, blízkosti a síly, prolínající všemi životy na všech vývojových stupních. Jsou Jeho poselstvím, poselstvím vyšší moci, pramenem všeho dobra, blaha a poznání, poselstvím Božím.

Tato poselství bych vám chtěl předat v jeho oblažující plnosti. Jelikož ještě nejsem duchovně dostatečně vyspělý k tomu, abych vám byl schopen předat všechnu krásu duchovního Poznání, přicházím k vám s pomocníkem jménem Karel. Naše poselství „Stoupej výš !“ se dotýká duše každého z vás i její touhy po neznámém naplnění. Proč ? Protože všichni bez výjimky vědomě touží po návratu do svého pravého domova. Mnozí z vás se snaží tuto touhu přehlušit požitky a hlukem pozemského života, místo aby hledali ve své duši ztracenou cestu k Bohu.

Naše vnitřní neuvědomělá touha, ono "něco-nevím co", které nejsme schopni vyjádřit ani ovládnout, je součástí každého života. Semeno existenčního vědomí nejvyššího Tvůrce se v nás s neuvěřitelnou silou hlásí k životu. Přináší sílu napřímít se, růst ke světlu, stoupat s ním vzhůru a vnitřně zrát. Toto zrno je bez výjimky v každém člověku, pouze čas jeho rozpuštění je různý. Proč toto semeno hledá tak usilovně cestou ke světlu tvrdou zemskou hroudu ? Odkud bere sílu a vědomí, ženoucí jej vstříc životodárnému Slunci ? Neviditelná síla, životní prapřincip, duše, pohání každý jednotlivý atom k růstu a k dosažení cíle - k duchovní zralosti. Je to přitažlivá síla Stvořitele, síla Života, Lásky, síla Boha. Potlačíte-li v sobě její hlas, uspáváte svoji duši hypnotickým vlivem negativních myšlenek. Dusíte své vlastní Já, umrtvit

je ale nemůžete. Boží světlo v sobě můžete zatemnit, ale jenom na čas, neboť jeho touha po návratu "domů" je nepřekonatelná. Jelikož jsme žili na zemi tak jako vy, víme, že není snadné prorazit bariéru hmotných a osobních zábran a otevřít "zrnu" cestu k slunci. S vůlí a snahou přichází také vyšší pomoc k dosažení duchovních cílů. Máte však opravdu pevnou vůli uvolnit ve vašem pozemském životě větší prostor pro duchovní síly ? Mnoho lidí nechává hladovět vlastní duši, místo aby jí umožnili duchovní rozlet a vzestup ve škole života. Nelze vylicít smutek a zoufalství vracející se duše, jež při pohledu zpět poznává, co všechno v pozemském životě vlastní vinou promeškala. Touha po vyšších životních cílech přichází náhle a šťasten ten, kdo ji poznává jako začátek cesty k Nekonečnu. Duše pohroužená v těžkém spánku nevědomosti musí být probuzena k duchovní činnosti, k boji proti sobectví, lži, bezohlednosti, chtivosti, nenávisti, závisti a dalším nectnostem. Ty musí postupně vymizet z vašeho života a uvolnit prostor porozumění a lásky. Důležitou výzbrojí pro cestu poutníka za Pravdou je také schopnost překonávat životní překážky a zkoušky. Duchovní vývoj neprobíhá rychle, vyžaduje proto trpělivost a vytrvalost. Celá řada duchovních bytostí spolu s vaším ochráncem je připravena předávat vám sílu, poskytovat ochranu i vedení. Pouze oni znají pravý čas i rozsah své pomoci. Všem unaveným, osamělým duším připomínáme, že odvaha, síla a útěcha jsou na dosah. Velké zástupy duchovních pomocníků, jejichž existenci není člověk schopen vnímat, stojí po jeho boku a ty, kteří věří v nejvyšší existenci a touží po jejím poznání, mohou sytit naději, vírou a láskou. Není třeba tesknit při ztrátě nejbližších, jsou nablízku. Někdy můžete dokonce pocítit i jemné pohlazení jejich přítomnosti.

Zbavte svoji mysl ryze hmotných představ. Odevzdejte vše Nejvyššímu a otevřete tak bránu vlastního ducha. On vás oblaží světlem poznání, jehož obsah si nedovedete vůbec představit. Váš skutečný domov je tam, kde končí hranice země. Je naplněn pulsací univerzálního života a teplem bezmezné duchovní lásky. Z tohoto nekonečného zdroje vše vyšlo, v něm vše žije a do něho se jednou vrátíte i vy.

(3)

Kristus jako cesta k Bohu

Tato kapitola seznamuje s obětavým láskyplným Kristovým vedením lidstva k poznání pravdy o svém původu a konečném cíli.

Jaká cesta vede k poznání ? Pomáhejte i vy svým bližním! Pomáhejte slovy i skutky. Hlavně se snažte o prohloubení duchovního Poznání, které prozáří i hmotný život.

Jistě znáte Kristova slova: „Kdo ve mne věří, bude věčně žít, i kdyby zemřel.“ Každý se může vrátit k Otci jen prostřednictvím Krista. Kristus sám několikrát potvrdil tuto pravdu slovy:

„Já jsem cesta...“

Automaticky se však vynoří otázka: „Ale co bude s lidmi, kteří Krista neznají, nebo nechtějí znát ? Jak ti se vrátí ke svému Otci ?“ Všichni bez výjimky se vrátí k Bohu pomocí Krista. Nezapomínejte, že po smrti se vyvíjejí dále. Země není konečnou stanicí života a duchovní evoluce probíhá nejen na zemi, ale i v nadzemských sférách, kde lze Krista a jeho učení poznat, ale také v jeho duchu žít. Pozorujte svůj vnitřní život a poznáte, že každý člověk má zcela individuální vedení, které není jen souhrnem pedagogických snah rodičů a životního prostředí. Již od kolébky si každý nese jako určité životní dispozice jistou míru vyššího vědomí a duchovního vedení. Mnohdy se jeví život jako souhrn šťastných náhod. Ale život

není řetěz více nebo méně prospěšných náhod a štěstí pramení z našich dřívějších nebo současných zásluh.

Nejvyšší Láska, Moudrost a Spravedlnost dává každému při nástupu cesty do života duchovního průvodce, stojícího vysoko nad člověkem. On nás chrání, vede a zná ty nejlepší možnosti k dosažení cíle životní cesty. Nepocítíte nikdy jeho blízkost a pomoc, hlavně v tragických okamžicích, v dobách životních bojů a těžkostí? Tento duchovní průvodce, vůdce a ochránce je spojovacím článkem mezi námi a Kristem.

Jestliže se člověk ve svém vývoji v důsledku ochablosti zastaví, nebude-li mít dostatek síly v boji se svými chybami, nesprávným myšlením a jednáním, bude jeho cesta delší a těžší. Přesto ji však jednou každý musí projít ve stopách Kristovy nauky.

(4)

Trojice duch, duše, tělo a zákon lásky

Člověk je tvořen trojicí duch, duše a tělo. Vidí však pouze tělo, které tvoří jejich obal. Ten má nejrůznější formy. Některé lidské tělo je drobné a slabé, jiná těla jsou silná, velká, ale také v mnoha směrech nedokonalá. To vše musí mít nějakou příčinu. Ten, jenž nás stvořil, je Bohem pořádku a dokonalosti. Každá pozemská inkarnace probíhá zcela zákonitě a je odrazem duchovního stupně inkarnované osobnosti. Spolu s vyššími duchovními bytostmi si vyhledává inkarnovaná osobnost vhodnou formu, odpovídající stupni jejího vývoje. Tak vznikají rozdíly v podobě a stavbě lidských těl. Duch ve spojení s duší vytváří svůj hmotný obal, nutný pro pozemský život. Ten odpovídá jeho současné úrovni a poskytuje také odpovídající tělesné i duševní schopnosti. Rozhodnutí bytosti inkarnovat se na zemi vyplývá z konkrétních příčin, jako například z touhy urychlit svůj duchovní vývoj, prohloubit své duchovní schopnosti či inkarnovat se na základě lásky k lidem, třeba, jako učitel, přinášející světlo duchovní pravdy a pomoc v různých pozemských situacích.

Důvodem inkarnace dnešního lidstva je většinou snaha o vlastní duchovní vývoj a poznání, zavazující k předávání získané moudrosti tak, aby se i ostatní mohli duchovně vyvíjet. Tento akt lásky je však v současné době na zemi zanedbáván, neboť člověk je příliš zaměřen na vnější pomíjivé hodnoty a hmotný zisk. Je zaměřen především na projevy těla a duše i duch zůstávají jeho hmotnému myšlení cizí.

Církve, přesvědčené pouze o své pravdě, nemohou na základě netolerantnosti a dogmatismu otevřít brány pravého poznání. Každý člověk je jedinečnou osobností v celém kosmu a zůstává individualitou i jako duchovní bytost. Každý musí projít mnoha stupni zrání, než dospěje k cíli, než se oprostí od nutnosti znovuzrození a karmických zátěží, spojených znovu a znovu s utrpením a životními těžkostmi. Každý jedinec prochází vývojovými periodami, poznamenanými prací a bojem o vyšší poznání. Ze stavu současného lidstva musíte ujit ještě dlouhou cestu. Mnoho úkolů je před vámi. Pro jejich naplnění je velmi cenný vývoj v hmotném těle, neboť je mnohem rychlejší než vývoj v nadzemských sférách. Minuty života na zemi jsou jako drahocenné perly. Využívejte je k vašemu prospěchu ve smyslu slov Kristových: „Co učiníte nejmenšímu z mých bratrů, pro mne jste učinili.“ Nechť jsou tato slova hlavním motivem vašeho života. Milujte, milujte i své nepřátele a pomáhejte všem!

Nebe je pro všechny otevřené. Každé náboženství o něm hovoří, ale žádné není schopno jasně a pravdivě porozumět jeho podstatě. Všechna náboženská učení hovoří o jediném nebi, které si člověk během pozemského života vyslouží, nebo je na věky ztratí. To není

správné pojetí. Bůh je Láska a nikdo nemůže být na věky zatracen. Mimo tuto zem existuje mnoho životních prostorů, rájů bez hranic, označovaných jako nebeská sféra. Odtud stoupá duch stále výš, až ke konečnému splynutí se Stvořitelem, z Jehož světla jsme vyšli, Jehož část nosíme v sobě a k Němuž se jednou vrátíme.

Kdo dosáhl jedné ze světelných nebeských sfér, cítí se, v přirovnání s pozemským životem, jako v opravdovém ráji. Nádherná a obšťastňující atmosféra těchto prostor umožňuje každému zařídit svůj život podle vlastního přání, a tak svobodně volit další průběh cesty k dokonalosti. To je přece důvod, abyste se již nyní snažili svým smysluplným životem dosáhnout co nejvyšší světelné sféry. Lidská řeč je chudá, aby byla schopna vyjádřit nádhru našeho pravého domova. Někdo by měl proto rád důkazy již na zemi. To však není možné, ale jednou, až se vrátíte po pozemské pouti domů, tuto skutečnost poznáte. Základní podmínkou k dosažení popsanych sfér je láska. Láska ke všemu a ke všem, která vás spolehlivě dovede do ráje a do světla Jeho blízkosti. Pomáhejte všude a všem, kteří vaší pomoci potřebují. Ne pro svůj prospěch a zisk, nýbrž ve jménu Jeho lásky. Milujte všechny, kteří nejsou této lásky schopni a bloudí ve tmě. Pomáhejte jim svým příkladem a činy, aby se probudili z tísnivé letargie a smyslů hodnoty, z duchovní slepoty k vnitřnímu vidění. Ne všichni vám porozumějí, protože každý je schopen přijmout jen tolik, kolik mu jeho vývojový stupeň umožňuje. Vzpomeňte si na příklad obětavého působení Krista, jenž putoval a učil lidstvo ve jménu lásky svého nebeského Otce. Všechno co učil, dokazoval také svým životem. Jeho život byl živým obrazem jeho nauky. Buďte i vy takovým příkladem. Vyžadujete-li něco od ostatních, ukažte, jak to sami děláte ! Láska je nejvyšším přikázáním, podstatou všech zákonitostí, nejvyšší Pravdou, z níž vše vychází a do níž se vše vrací. Jste-li schopni lásky, otevírá se vám nebe. Podmínky dosažení nebe jsou pro každého stejné. Někdo může namítnout, že nejsou stejné. Celý život se plahočím, snažím se kout dobro a milovat, pomáhat a porozumět ostatním, ale co z toho mám ? Můj soused nedělá nic, a daří se mu mnohem lépe. Váš soused se pravděpodobně v minulých životech nezatížil tolika nedobrymi skutky jako vy. Ty nyní musíte odčinit. Proto začala jeho životní pouť na jiném stupni než vaše. Nedívejte se a neuvažujte, co činí váš soused, ale uvědomujte si to, co děláte vy sami. Přejte mu jeho zdánlivý životní úspěch. Vždy nevíte, zda jej kdysi nemusel bolestně vykoupit. Zde začíná zákon lásky. Uskutečňujte ho a i vy budete šťastni.

Přemýšlejte a poznáte, jak drahocenný je váš dnešní život pro život příští, nebo ještě velmi dlouho musíte putovat, než naplníte slova Kristova: „Buďte dokonalí, jako váš Otec v nebesích !“ Pak se vám otevrou brány všech nebeských sfér, brány neskonale, věčné blaženosti. Dobrá vůle, myšlenky a pomoc bližním ve jménu Lásky vám přibližují pomoc Ježíše Krista v každé hodině života.

Poznáte, že jste více, než jen to, co žijíte, šatíte a co vám přináší smyslové požitky. Každou nevhodnou myšlenku je nutné rozpustit hned v zárodku. Jinak se rozrůstá a později může přinést násilí zaměřené vůči vám nebo ostatním.

Velký vliv na myšlení člověka a jeho jednání má také strava. Jak již bylo uvedeno, člověk přebírá myšlenky většinou z nadzemských oblastí. Způsob stravování může určitý druh bytostí přitahovat a nebo odpuzovat.

Člověk musí mít především odvahu přiznat si vlastní chyby a začít proti nim bojovat. Nezůstane sám. Přijdou mu na pomoc mnozí neviditelní přátelé. Vaše myšlenky jsou hlídači u nebeské brány. Musíte se učit rozeznávat rozdíl mezi jejich tvořivou nebo ničivou energií. Bohužel, v dnešní době na zemi působí více ničivých než tvůrčích myšlenek a šťasten je každý, kdo je schopen jejich charakter rozeznat a volit ty správné.

Jak již bylo uvedeno, každý člověk přitahuje myšlenky, jejichž kvalita odpovídá kvalitě jeho osobnosti. Můžeme si zde znovu připomenout, že již Ježíš Kristus nabádal své posluchače

ke kontrole a změně jejich myšlení tak, aby se přiblížili k Bohu: "On je ve vás a kolem vás, vy však před ním zavíráte brány." Všechny vaše myšlenky i skutky vytvářejí tkaninu s nesčetnými vlákny. Každá kvalitní myšlenka je novým zářivým vláknem v rodícím se díle. Každá ušlechtilá, čistá myšlenka vysokých kvalit vás přibližuje k Nejvyššímu. Kdo není schopen kontroly a očisty vlastních myšlenek, ten si sám hromadí překážky na cestě k poznání Pravdy. Na konci pozemského života při návratu do nadzemských sfér se člověk setkává se vším, co vytvořil svými negativními myšlenkami a nedobrymi činy. Svou chtivostí po pozemských hodnotách a smyslových požitcích i s přizemními projevy všeho druhu. To vše představuje nesmírnou zátěž pro další duchovní život. Necht' jsou pozitivní myšlenky cílem vašeho snažení. Dříve nebo později se každý, kdo o tento cíl opravdově usiluje, naučí myslet tak, jak je určeno Božím Stvořením. Takové myšlenky umožňují rozlet duchu do výšin, o jejichž nádheře nemáte ani ponětí. Kdo se brání pozitivním myšlenkám, je jako pták zavřený v kleci. Chtěl by vzlétnout a zpívat ve slunečních výškách, ale nemůže, neboť mu v tom brání klec. Dokáže jen poskakovat ve stále stejném a omezeném prostoru. Postupem času ochabne a ztrácí sílu prorazit stěny těsné klece. Ztrácí tak možnost rozletu ve volném prostoru a bývá tak uvězněn svými nesprávnými myšlenkami i skutky. I když je často chválen svým okolím, jeho duše je v podstatě smutná. Touží po volnosti a dálkách nekonečného prostoru a světla. Na rozdíl od ptáka uvězněného v kleci je člověk dobrovolným vězněm. Na základě působení principu Ježíše Krista však může být svým vlastním pánem. Je jenom na něm, jak dlouho hodlá ve vlastním vězení setrvat.

Již první pozitivní myšlenky působí jako sluneční paprsek, procházející až do lidského nitra. Ale jak dlouho to trvá, než je člověk schopen teplo světelného paprsku vycítit a otevřít se na jeho příjem. Nejprve hledá všechny možné omluvy a výmluvy pro své přestupky. Nejsou-li však dostatečně přesvědčivé, najde zcela určitě někoho jiného, kdo je za celou situaci zodpovědný. Nenalézá většinou odvahu a morální sílu odhalit své vlastní nedostatky a s omluvou se k nim sám před sebou přiznat. Znovu hledá východisko v negativních myšlenkách a činech všeho druhu.

Přiznání vlastních chyb je prvním pozitivním krokem na cestě k vědomému životu. V takovém okamžiku se problémy stávají snesitelnějšími a plány do budoucna optimističtějšími. Síla, která nás spoutává nebo láká na nesprávnou cestu vedoucí do ještě větší temnoty, začíná ztrácet na intenzitě. Čím silnější je vaše touha přiznat si pravdu, myslet a jednat pozitivně, tím mocnější je pomoc duchovních bytostí a tím větší se stává i síla vašich duševních schopností. Ale i druhá strana, temná, přichází se svými útoky. Snaží se pozitivní změnu zlikvidovat pomocí strachu, zbabělosti, pochybami, napětím či lží. To jsou zbraně temné síly. Jelikož však stejné přitahuje stejné, je rozhodující vnitřní orientace člověka. On musí sám rozhodnout, na kterou stranu se přikloní. Zda k novým, tvůrčím silám, nebo zpět k tomu, co týralo jeho duši. Zůstaňte proto neochvějně na pozitivní cestě, myslete a jednejte v duchu Božích zákonů. Zůstaňte bdělí! Nedostatečná kontrola, lenost či nedbalost vůči myšlenkám vede ke ztrátě získané volnosti. Stačí málo a člověk se opět stává zajatcem své vlastní temné klece. Musí znovu bojovat a mnohdy svádět těžší boj, nebo přestupky vůči zákonu přinášejí své negativní následky. Většina lidstva považuje pozitivní myšlení za příliš namáhavou cestu a volí spíše lhostejnost. Zprávy o působení negativních sil odmítají s úsměvem. Jejich duše jsou v zajetí požívačnosti, smyslnosti a tak zvaných nižších pudů. Ty rovněž blokují průchod pozitivních myšlenek a impulsů. Někdy i zbabělost před výsměchem okolí nutí člověka setrvávat v negativním způsobu myšlení a uvažování. Pokud byste si uvědomili nedožitelný význam pozitivního myšlení, zároveň byste pochopili nerozumnost všech podobných námitek. Na základě síly myšlenek je člověk schopen stát se skutečným pánem na zemi a především pánem sebe sama. V současném životě je to však naopak. Lidé jsou pouhými otroky přírodních sil a co hůř, otroky temnoty. Pozitivní myšlenkové proudy lidstva jsou schopny poroučet bouřím, vlnám, větru, ovlivňovat svět zvířat, rostlin i běh vlastního života. Celou zemi by měli lidé ve svých rukou, pokud by byli schopni vyvinout pozitivní myšlenkovou energii. Potom by i bolestné okamžiky, za které člověk považuje smrt,

dostaly zcela jinou podobu. Na základě kvalitního myšlení by bylo možné úzké spojení s duchovním světem a silami Stvořitele. Tak by byl dosažen mnohem vyšší pokrok v duchovním vývoji každého jednotlivce. A ještě mnohem a mnohem více by bylo možno získat, pokud by lidstvo bylo schopno myslet pozitivně. Jestliže například skupinka lidí vyzařuje stejné pozitivní myšlenky, jejich energie přechází až do kosmických sfér. A odtud se posílí vracení v tvůrčí podobě k zemi. **Pozitivní myšlenky jsou klíčem k nebeské říši.** Rozhodněte se sami, zdali chcete získat tento klíč a otevřít bránu do věčného světla.

(5)

Pozitivní myšlení v průběhu dne

Po probuzení, které je přechodem člověka k dennímu vědomí, uvítejte každý nový den s radostí a důvěrou v jeho příznivý průběh. V krátké modlitbě, ve které prosíte o ochranu a vedení ve vaší denní činnosti, ve vašich skutcích, myšlenkách i slovech, poděkujte zároveň za uplynulou noc. Snažte se hned od začátku dne rozpustit negativní myšlenky, tíživé problémy, starosti, pocity beznaděje a věřte, že tento den vám přinese řešení i pomoc.

Svoje tělo posilujte vhodnou výživou. Také tělesné cvičení je na začátku dne vhodným prostředkem pro prohloubení celkové harmonie. Dechová cvičení pročišťují celý organismus a povzbuzují duševní činnost. V průběhu dne je vhodné zařadit krátké časové úseky, v nichž se vědomě zabýváme obsahem své mysli a soustředíme se na pozitivní prvky s nábojem dobroty, radosti, ušlechtilosti a morálních hodnot. Pokuste se každé tři hodiny jednu nebo dvě minuty věnovat tomuto pozitivnímu soustředění na nejrůznější cíle. Touto cestou můžeme provádět autosugesci například formou „Chci zůstat celý den klidný“, „Chci myslet a jednat pozitivně a pomáhat i svému okolí.“

Energie těchto slov se opakováním zesiluje a stává se pozitivním prvkem nejen našeho vnitřního života, ale i prvkem působícím do okolí. Ten pak podporuje úspěšnost jednání, získání respektu a především harmonické soužití.

Temné, negativní síly ztrácejí touto cestou nad vámi moc. Ustupují stále více do pozadí a jejich místo zaujímají síly radosti a světla. Pozitivní myšlenky jako hvězdy osvětlují ztemnělé nebe a svým zářením uvolňují vnitřní duševní napětí. Pozitivně smýšlející lidé jsou vyrovnaní, klidní a nic je jen tak nevyvede z míry. Vyzařují optimismus a důvěru, pocit porozumění a spolehlivosti a v případě potřeby jsou připraveni pomáhat. Duševní oblast takových lidí není vystavena neustálému napětí či strachu, protože temné negativní myšlenky se jim vzdalují.

Člověk je tím, co myslí. Pozitivní myšlenky jsou však také zárodky pozitivních skutků. Snažte se k lidem ve svém okolí vysílat jen pozitivní myšlenky plné světla a lásky. Zejména k těm, kteří vám nejsou sympatičtí, případně vám ublížili. Užasnete nad tím, jak se postupně změní jejich postoj k vám. Někteří lidé, žijící v neustálém boji s časem, říkají: "Takovými věcmi se nemá smysl zabývat, na to nemám čas. Je to všechno jen domněnka, představa, které nemohu vidět, ohmatat ani slyšet. To mi nic nepřinese." Pokud budete uvažovat tímto způsobem, nebudete schopni vnímat pozitivní změny a vývoj ve svém vlastním nitru, zažívat zde harmonii a pocity štěstí.

Mnozí se ztrácejí v neustálých myšlenkách a vzpomínkách na minulost. Měli bychom si uvědomit, že se nic nevrací zpátky. Myslete proto na přítomnost a řekněte si, co je pryč je pryč. Nyní chci začít jinou kapitolu. Chyby, které jsem v minulosti udělal, chci nyní odstranit. Chyby minulosti bychom měli chápat jako součást učebního procesu, kterým procházíme.

Skutečný život však probíhá pouze v přítomnosti. Není proto také dobré se stále ve své mysli zabývat tím, co teprve přijde. Lidé si stavějí ve svých představách vzdušné zámky, sní o štěstí a zisku. To vše si však člověk musí nejprve zasloužit svou činností a svým životním postojem v přítomnosti. Nenechte se tedy unášet nejistými představami o budoucnosti a plně prožijte přítomnost. Ten, kdo se zaměřil na pozitivní myšlení, směřuje k ovládnutí času. Myslete pozitivně a poznáte správnou cestu k tomu, abyste se stali vládci sebe sama i svého času, který vás dovede k pokladům ležícím ve vašem nitru. O jejich kráse nemáte ani ponětí. Pojmy jako „včera“ nebo „zítra“ ztrácejí svou moc nad člověkem, který se vydal po cestě k hledání Pravdy, po cestě vnitřního zrání a růstu. Ten směřuje do nadčasových oblastí věčné existence. Součástí pozitivního myšlení je i určitá bdělost, zaměřená k obsahu vlastní mysli. Měli bychom si jasně uvědomit, jaké následky vyvolají naše myšlenky, slova či skutky. Jaký to vše má smysl pro náš vnitřní růst. Měli bychom vědět, zda touto cestou někomu pomáháme, či škodíme. Tak můžeme získat odpovědi na otázky, kde se nachází příčina naší nevyrovnanosti, náladovosti nebo neschopnosti pozitivně komunikovat s okolím. Můžeme si odpovědět na otázku, zda náš způsob života odpovídá jeho smyslu a hlubšímu účelu. Hlavním cílem našeho života by mělo být poznat sebe sama, poznat svoji mysl a ovládnout její činnost. Tímto způsobem se můžeme stát pány vlastního života a prožít jeho naplnění, po kterém každý touží.

Mnozí lidé však většinu svého času ztrácejí negativním myšlením, mluvením i jednáním. Jejich myšlenky jsou navíc nevědomé a nesoustředěné. Mnoho drahocenné energie přichází nazmar také povrchním plácáním o bezvýznamných věcech a mělkým neplodným myšlením. Život se lidem zdá krátký, ale k dosažení jeho opravdových hodnot nám Stvořitel poskytuje dostatek času. Lidé však tento čas ztrácejí svojí povrchností, duševní leností, nechutí k obratu ve svém vnitřním životě. Pravdou je, že vyšší hodnoty v životě člověka nepřicházejí zadarmo. Vyžadují určitou míru sebeovládání, nesobeckosti, pravdivosti i přísnosti k sobě samému. Kdo myslí pozitivně, ten nevyvolává hádky, neprožívá závist, žárlivost, neodsuzuje a je vzdálen destruktivní kritice. Člověk musí jednou odložit růžové brýle a podívat se pravdě do očí. Odhalit své vlastní chyby a svoji vůli upřít k jejich odstranění.

Velkým pomocníkem na cestě k pozitivnímu myšlení je vaše svědomí. Vytvořte prostor a čas, ve kterém uslyšíte jeho hlas, vedoucí nás na správnou životní cestu. Nepodléhejte strachu, zklamání a netrpělivosti v případě, že se výsledky nedostaví ihned. I když se chyby vracejí a budou vracet, budeme-li trpěliví, staneme se jednou vítězi. Čím dříve začnete bojovat se svými slabostmi, chybami a nedostatky, tím větším přínosem to bude pro váš život současný i život příští.

(6)

Kontrola myšlenek

Člověk by neměl zapomínat, že jeho pravá podstata je duchovního charakteru a že země, na níž žije, je pouze jeho dočasným domovem. Měl by si připomínat, že za vše, co myslí, mluví a koná, nese plnou zodpovědnost nejen vůči ostatním lidem, ale i vůči Stvořiteli. Buďte proto pokorní a oddaní Nejvyššímu, abyste s Jeho pomocí mohli stoupat stále výš, oproštění od bolesti a starostí. Čím více se Mu přibližujete, tím mocnější jsou jeho dary lásky. Dnešnímu lidstvu chybí především víra. v Boha. Dále vědomí, že smrt není koncem života, nýbrž pouze přechodem k jeho jiné formě v duchovních dimenzích. V neposlední řadě pak vědomí, že nepříznivý osud vytvářejí jen naše prohřešky a omyly. Chceme-li se přiblížit duchovní pravdě života a začlenit věčné zákony do svého žití, můžeme toho dosáhnout pouze kontrolou

vlastního myšlení, kontrolou svých slov a skutků. Pouze sebekontrola a snaha o správné myšlení je pevnou základnou pro duchovní růst.

Za všech okolností jsou lidé obklopeni mnoha duchovními bytostmi, i když jejich fluidální tělo nejsou schopni vidět. Jejich rozličný vývojový stupeň se projevuje v kvalitě jejich myšlení i činnosti. Tyto bytosti se připojují k lidem podle známého rčení "stejný stejného hledá". Kvalita jejich energie tedy odpovídá vašim vnitřním kvalitám. Vysílají k vám myšlenky, které vás ovlivňují pozitivně nebo negativně. O tom, které z těchto vlivů budeme přijímat a realizovat ve svém životě, rozhodujete však sami. Každá přijatá myšlenka prochází prostřednictvím mozku do vašeho tělesného vědomí, kde roste a sílí, podle toho, jakou pozornost jí věnujete. Negativní myšlenka, kterou přijmete, se může časem mnohonásobit a učinit vás otroky ženoucími se do vlastní záhuby. Proto kontrolujte své myšlenky, odnímejte sílu negativním myšlenkovým impulsům a hned v zárodku se snažte svoje myšlení orientovat na hodnoty pozitivní. Není to snadný úkol. Znovu a znovu se však k němu vracíte, pokud postupně neovládnete svoji mysl.

Není vždy snadné odstranit následky vlastního nevhodného myšlení nebo konání. Proto přijímejte jenom ty myšlenky, které neškodí nikomu a ničemu a které neškodí především vám. Myšlenky mají neuvěřitelnou sílu. Pokud nejste spokojeni s projevy vašeho okolí, snažte se je pochopit, případně odpustit a uvědomit si, že jejich průvodci nejsou ve svém vývoji ještě tak daleko, aby byli schopni rozeznat správnou cestu. Při té příležitosti se ale nezapomeňte zeptat sami sebe: Nejednám někdy podobně jako oni? Zamyslete se, zda "spravedlivé" rozčilení není jenom zástěrkou, která skrývá podobné vlastnosti ve vašem nitru.

Lidé vědí všeobecně velice málo o tom, co jsou jejich myšlenky, odkud přicházejí a kdo je vyvolává k životu. Lidský jazyk není uzpůsoben k tomu, aby byl do nejmenších detailů schopen popsat existenci myšlenek. Přesto by měli lidé vědět o základní problematice mnohem víc, než odpovídá dnešnímu průměru vědomostí. Myšlenky jsou živoucí substance fluidálního charakteru, mají svůj tvar, barvu i vůni. Jejich původci jsou všichni, kteří pomocí vlastní vůle probouzejí myšlenky k životu. K člověku mohou přicházet myšlenky z vnějšku, například zmíněnou činností fluidálních bytostí nebo jinými vnějšími impulsy, ale vycházejí i z lidského nitra. Člověk jako duchovní bytost inkarnovaná v hmotném těle má své duchovní a tělesné vědomí. Prvořadé je duchovní vědomí, které také myšlenkové impulsy přijímá a převádí je na svůj hmotný nástroj neboli mozek. Od tohoto okamžiku proniká myšlenka do tělesného vědomí a člověk ji odmítá nebo přijímá. Kvalitu každé myšlenky by měl být schopen rozlišit: Je to myšlenka dobrá, nebo méně dobrá, může pomoci mně nebo někomu dalšímu, neodporuje morálním zákonům, prospívá vnitřnímu životu. Dále je na řadě vůle člověka, rozhodující se, zda danou myšlenku má uskutečnit, odmítnout nebo odsunout na pozdější dobu. Takto probíhá kontrola myšlenek a jejich hodnocení při příjmu zvenčí. Jestliže se však člověk rozhodne: Ano, to a to chci vykonat, je to již jeho vnitřní myšlenka. Celkově lze říci, že asi devadesát procent myšlenek je přijímáno vnějšími impulsy nebo intuitivní cestou a pouze deset procent představují myšlenky vlastní. Tato skutečnost náš znovu upozorňuje na nutnost myšlenkové kontroly. Na nutnost rozeznávat dobré a méně dobré impulsy působící do naší mysli a na nutnost věnování energie pouze pozitivním myšlenkám, které příznivě ovlivní průběh našeho dalšího života. Cesta kontroly mysli je cestou vytváření nového, pozitivního člověka. Skutky vykonané na základě pozitivních myšlenek, nesobeckých a dobře uvážených, nebudou zdrojem často nenapravitelných omylů a chyb.

V otázce kontroly mysli hraje důležitou roli také zrak. Jeho úlohou je příjem vnějších vizuálních impulsů. Nekontrolovaná zraková činnost však může spouštět jistou mírou nejrůznějších závislostí. Člověk například pozoruje určitý objekt nebo obraz, který je pro něj zdrojem vnějších ale i vnitřních impulsů a pocitů. Viděná skutečnost může vyvolávat stav vzrušení i celý řetěz nejrůznějších asociací a představ. Než si člověk tento stav uvědomí, je zahrnut množstvím představ, nápadů či sil probouzejících se v jeho nitru. Touto cestou může

být nabádán k určitým myšlenkám, slovům i činům. Stává se tak v podstatě nevědomou obětí svého vlastního zraku, jenž jej činí závislým na pozorovaném objektu. Proto je zraková kontrola také určitou ochranou a pomocí na cestě k vnitřnímu růstu.

Jelikož je každý začátek těžký, i kontrola myslí přináší na počátku jisté problémy. Člověk by však neměl zapomínat na podporu z duchovních sfér a připomínat si slova Krista: "Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno."

(7)

Působení negativních sil

Ještě nikdy nebylo působení negativních temných mocností tak silné, jako v nynější době, nacházející se na přelomu dvou vývojových period. Člověk potřebuje ochranu a sílu k boji proti četným negativním vlivům, které pronikají do jeho vědomí zvenčí na základě nejrozličnějších forem veřejného života, ale vznikají i v něm samém na základě nekontrolovaných myšlenek, představ, na základě duchovní labilit; slabé vůle, lhostejnosti vůči morálním hodnotám, bezcitností a nedostatkem lásky k přírodě i k životu vůbec. Boj proti silám a negativním pocitům není snadný. Proto dále uvádíme několik rad, které mohou pomoci získat sílu a větší odolnost, bude-li člověk ochoten o nich přemýšlet a přijmout je jako jednu z cest k naplnění svého životního poslání.

Duchovní bytosti a ochránci mohou člověku pomáhat vysíláním pozitivních posilujících myšlenek a snahou po odhalení určitých chyb. Pomoc může být účinná pouze v tom případě, je-li člověk ochoten naslouchat hlasu svého svědomí, otevírat se působení svého duchovního průvodce a využít svoji vůli k pozitivní životní orientaci.

Již téměř před dvěma tisíci lety Kristus varoval - volně řečeno: "Buďte opatrní, abyste nepodlehli pokušení. Mnozí k vám přijdou v rouše beránčím, ale jsou to draví vlci, kteří vás nepřestanou pokoušet, dokud se nestanete jejich kořistí." Všechny lidské tvory se však nepodaří těmto negativním silám ovládnout. Nejlepší ochranou je pevná víra v Boha a Ježíše Krista, který je mostem mezi Bohem a člověkem. Ježíš také říkal Petrovi: "Ty jsi Petr, a to je skála. Dám ti klíče od nebeské říše a všichni, kdo ve mne věří, budou zachráněni. Síly pekla je nepřemohou." Bude-li vaše víra a důvěra v tuto přislíbenou pomoc skálou v příboji těžkých životních pokušení, stanete se vítězi. Vítězi nad těmi, kteří vás chtějí strhnout do temnoty a utrpení a zároveň vítězi nad sebou samými. Nad svými negativními zvyklostmi, vlastnostmi a návyky. Dodržujte proto Božské zákony a především zákon vzájemné lásky, porozumění a pomoci, který je závazný pro celé lidstvo. Láska tvoří, chrání a vede do vyšších dimenzí života, kam temné síly nemohou působit. Snahou negativních sil je ničit, rozvracet, zasévat nepokoj, neshody a zlo všeho druhu. A právě síla lásky je silou, která jim v jejich činnosti brání. Zejména v dnešní době probíhajících strukturálních změn celé planety Země i jejich životních forem se objevují nesčetné negativní projevy rozvratu a nedostatku lásky. Každý člověk má pouze své mínění a věří, že jen ono je správné, není ochoten přistoupit na argumenty dalších, nevidí jejich bídu ani potřebu pomoci. Bezohledně, sobecky sledují jednotlivci, ale i celé národy pouze cíle vlastního osobního prospěchu. Touží po hmotném zisku, bohatství, slávě a moci.

Kam povede tato snaha po pouhém uspokojování tělesných potřeb, bez ohledu na utlačovanou a trpící duši. Pouze do otroctví těla, do otroctví negativních sil, které přinášejí jen velmi krátké uspokojení. Vnitřně prázdní lidé si nejsou schopni uvědomit, že jejich podstatnou část tvoří jejich vyšší já, jejich duch, který touží po odpoutání, blízkosti svého

Stvořitele a působení podle věčných zákonů života. Člověk tuto svoji složku nezná, neuznává a ponižuje nedůstojnými skutky i slovy vnucovanými negativními neviditelnými silami.

Znáte jistě úsloví: "Řekni mi, kdo je tvým přítelem a já ti řeknu, jaký jsi. ". V tom je obsažena i pravda, týkající se působení neviditelných sil na člověka. Vyhledáváte-li blízkost lidí pozitivně žijících, jejichž charakterové kvality a životní orientace směřují k naplnění univerzálních zákonů života a lásky, vytváříte si i vy lepší podmínky pro odolávání negativním silám. Nejbližším takovým přítelem je váš duchovní průvodce, i když jej neznáte. Jste-li silní a s pomocí vašeho duchovního vůdce schopni odmítat veškerá pokušení, zůstanete pány sami nad sebou. Důsledkem je pak vnitřní klid, dobrá duševní pohoda, pocit spokojenosti a smysluplnosti vlastního života.

Stýkáte-li se s těmi, kteří vás odvádějí od víry v dobro a nejvyšší spravedlnost, od zákonů, morálky, od čistoty k požitkářství, nečestnosti a bezohlednosti, vystavujete se působení celých šiků neviditelných negativních sil. Vaše svobodná vůle a dnes nedoceněná další možnost, kterou je modlitba, jsou nejsilnějšími zbraněmi proti těmto nepřátelům duchovního růstu. Ježíš Kristus, který sám na sobě bolestně prožil působení negativních sil, nám ve svých slovech odkazuje jednoduchou modlitbu: "Otče, ochraňuj nás od všeho zlého."

Kontrolujte proto své myšlenky, zárodky budoucích skutků, posilujte svoji vůli v pozitivním smyslu a odmítejte lež a neupřímnost. Přichází-li silné pokušení hrozící, že vás přemůže, obraťte se o pomoc k vašemu duchovnímu průvodci a Stvořiteli. Věřte, že touto cestou vám bude pomoheno. Nabízejte svou lásku svému okolí, pomáhejte si navzájem nést své životní břímě. To je cesta vedoucí k naplnění vašeho životního poslání.

V poslední době dochází k velkému rozmachu duchovních nauk v celosvětovém měřítku. Někteří lidé jsou plně zaměřeni na poznání negativních mocností a boj proti temným silám, snažícím se plně ovládnout lidstvo. Nejsou to jen démonické síly, které lidem škodí, na zemi působí i zemřelé duše zdržující se ve sférách blízkých pozemskému životu. Vyživují se životní silou lidí a našeptávají jim a vnucují nedobré myšlenky i skutky. Dnešní člověk proti tomu vlivu v důsledku své nevědomosti není schopen dostatečně bojovat. Tyto osobnosti jsou označovány jako temné intelligence, které se vzdálily od Boha a rozsévají nenávist, závist, rozpory a hádky. Podněcují ke zlým skutkům všeho druhu. Člověk je většinou nevidí ani necítí, i když se zdržují v jeho blízkosti a pokoušejí se ovládnout jeho mysl. Chtějí ho tak odvést od Boha a morálně kvalitního života. Tyto negativní bytosti jsou duchovně mrtvé. To znamená, že nejsou schopny života v harmonii s Bohem, od kterého se svými zlými skutky neustále více vzdalují. Jasnovidci, kteří mohou vidět tyto bytosti, je popisují jako deformované či znetvořené postavy snažící se člověka ovládat silou nebo lstí. Existují i lidé, kteří na základě jejich působení končí svůj život násilnou smrtí. Také šílenství nebo bezcitná brutalita mohou být výsledkem působení těchto sil. V lehčích případech pak svádějí lidstvo k neřestem, požitkářství, opilství a podobně. Jejich činnost a reakce lidí na ni, lze přirovnat k šachové hře. Naším partnerem mohou být dobří, ale i méně dobří protihráči. Tah po tahu procházíte společně celou hrou a nevíte, zda jednotlivé rozhodnutí vás dovede ke ztrátě či vítězství. Dobrý hráč, schopný ovládat a kontrolovat svoje myšlení, jedná rozvážně. Dovede si představit reakci svého protihráče v příštím okamžiku a je schopen se proti negativnímu tahu bránit. Koncem hry může být výhra, prohra nebo i remíza. Při své životní partii nezapomínejte, že zlo, kterému je uvolněna cesta, působí bezohledně a tvrdě. Nezapomínejte, že intelligence temných sil je vysoká. Již Petr ve svých dopisech varuje před inteligencí temných sil připravených pohltnout vše, co je jen možné. Sledují vývojové proměny lidstva a jsou schopny se přizpůsobit neustále se měnícím podmínkám i stupni lidského vývoje. Stvořitel ve své hluboké moudrosti však dovoluje této síle růst jen do určitého stupně. Pouze do doby, kdy je prospěšná pro získávání zkušeností, a tím zároveň i schopnosti odolávat. Temné, nekvalitní myšlenky, nezvládnuté pudy, neuvážené skutky a slova i nečisté představy dávají životu svůj charakter. Dáváte-li ve svém životě prostor těmto nepříznivým

projevům, otevíráte tak bránu pro zlé fluiduální bytosti. Jestliže například člověk není schopen mluvit pravdu, přitahuje neustále další a další inteligence lži a podvodů. S každou další nepravdivou myšlenkou a nečestností negativní síla roste. Dotyčný jedinec není nakonec schopen rozeznat, kdy mluví pravdu a kdy lže, neboť je úplně nad nadvládou nepříznivých sil.

Obdobná situace nastává i v ostatních oblastech, kdy člověk podléhá vlastním morálním chybám. Pokud se vaše vůle postaví proti nízkosti, lži a klamu, je to počátek cesty k probuzení vyššího vědomí. V takovém případě můžete počítat s podporou čistých duchovních bytostí. Proste o ni a otvírejte se pro její příjem.

V dnešní době působí na zemi celé zástupy negativních živlů, jejichž existenci si většina lidí neuvědomuje. Působí zde však současně i množství čistých, božských inteligencí. Jasnovidci jsou schopni je rozlišovat podle intenzity vyzařovaného světla i podle esence, kterou vyzařují. Nepopsatelně příjemné, vonné esence vyšších božských bytostí již samy svým charakterem upozorňují na rozdíl proti páchnoucímu oparu, obklopujícímu negativní živly. Kvalitu bytostí působících na člověka lze samozřejmě rozeznat podle jejich inspirací a skutků. Pozitivní duchovní bytosti jsou připraveny pomáhat a vést člověka k vyššímu poznání. Nikdy ale nic nevnucují, neporoučejí a vždy respektují svobodnou vůli lidí. Chcete-li se naučit rozlišovat mezi neviditelnými silami, začněte konečně sami u sebe. Pozorujte se bez příkras a omluv. Vzdejte se všeho nečistého a nízkého. Snažte se čistotou svých myšlenek a skutků přitahovat také čisté síly světla, které vás chrání před vším nedobrým.

V životě člověka existuje jediná správná cesta, cesta za Pravdou. Tento cíl dosáhnete sledováním Kristových stop, vedoucích k Nejvyššímu Poznání. Mějte odvahu, sílu a vůli znovu vstávat, znovu začínat, i když často upadnete. S pomocí vašich světelných duchovních průvodců dosáhnete jednou ryzí vnitřní čistoty, přinášející pocit nejvyššího blaha.

(8)

Ochrana před negativními vlivy

Člověk je schopen bránit se nemocem, bídě, lidem, kteří to s ním nemyslí dobře, ale i vlastním prohřeškům. Může chránit nejen svoje tělo, ale i svou duši. Prvořadou ochranou jsou kvalitní myšlenky, slova i činy, které respektují božské zákony. Člověk činící dobro je chráněn neviditelnými posly světla a není tak často vystavován nebezpečí prohřešků a nejrůznějších negativních impulsů. Intenzita této ochrany odpovídá výšce duchovního stupně. Člověk blokován nepříznivou energií svých nedobrých skutků ji není schopen přijímat. Jiný jí plně otevírá brány myšlením, jednáním a uctíváním vyšších životních hodnot. Rozhodnutí vždy náleží člověku. Hledá-li člověk harmonii s Bohem, odevzdává se zároveň pod Jeho ochranu. V mládí přichází určité pokušení bez vlastní viny konkrétního člověka. Ale i ochrana a pomoc je k dispozici, důvěřuje-li duchovním silám.

Člověk není odkázán pouze sám na sebe. Celý život jej doprovází duchovní vůdce, dodává mu sílu, útěchu, varuje před nebezpečím a nepravostmi, radí mu a vede jej cestou života v případě, že se člověk vést nechá. Nechat se vést pozemským životem není vpravdě lehké. Hlas vašeho svědomí se občas ztrácí a působení duchovního vůdce tak zaniká v hluku a chaosu dne. Většina lidí je přesvědčena, že pouze oni sami jednají a rozhodují. Domnívají se, že nemají čas na vnitřní soustředění, na naslouchání svému vnitřnímu hlasu či svému duchovnímu vůdci. Jednají pak často pod vlivem ukvapených, nezralých myšlenkových impulsů. Nečiňte proto důležitá rozhodnutí ukvapeně. Je dobré nechávat závažná rozhodnutí

na ráno, neboť člověk může během spánku komunikovat se svým duchovním průvodcem. I když mu tento kontakt nebude po probuzení zřejmý, situace v mnoha případech bude jasnější. Lépe dovede zvážit všechna pro i proti. Máte-li možnost, snažte se získat určitý čas pro vážná rozhodnutí. Tím vytváříte i prostor pro intuitivní příjem vnuknutí duchovních bytostí.

Ochranou proti působení negativních našeptávačů může být blesková modlitba. Vědomé obrácení se o pomoc k vašemu duchovnímu průvodci. Modlitba však musí být doprovázena láskou a důvěrou v pomoc nejvyššího. Prázdné odříkávání stereotypních modliteb bez vnitřního prožitku je bezúčelné. Mnozí poznali působivou sílu vroucího volání o pomoc. Zvláště ti, kteří stáli tvář v tvář smrti, vědí, co znamená s plnou důvěrou prosit o pomoc. Ta přichází mnohdy ve formě tak zvaných zázraků. I na člověku záleží, s jakou pravdivostí a hloubkou dovede o pomoc prosit. A také na něm je, jak tuto pomoc dovede později zhodnotit v dalším životě. Neproste ale o pomoc jen v okamžicích velkého nebezpečí. Obracejte se denně ke Stvořiteli a musíte si být jisti stálé ochrany.

Také duševní harmonie je dalším ochranným prostředkem. Zde platí zásada zůstat pánem sebe sama, umět ovládat své myšlenky, citové návaly i výbuchy, nálady i různá duševní rozpoložení. To vše jistě není lehké a vyžaduje dlouhá cvičení. Dosažené výsledky však představují nesmírnou hodnotu v životě člověka.

Znáte jistě z vlastní zkušenosti situace, v nichž slovo od slova stoupá napětí a rozčilení, které většinou končí v hádkách. Jejich pokračováním bývá pomstychtivost či dlouhodobá nenávist. Klidem, rozvahou, sebeovládáním, kontrolou slov i myšlenek je možno toto napětí neutralizovat a zabránit dalším nepříznivým následkům. Ten, kdo se nenechá vyprovokovat k výbuchům zlosti, silným výrazům, sporům, zůstává nejen pánem sebe sama, ale i každé situace. Neztrácejte tedy nikdy vládu nad sebou samými, vyhněte se emočním výbuchům, jejichž původ lze většinou hledat ve vlastní ješitnosti. Vyvedte své protivníky svým vnitřním klidem. Touto cestou se učíte vítězit nad sebou samým, ale zároveň i bráníte negativním mocnostem, aby se živily energií, uvolňovanou každým negativním vzrušením. Získáte tak více stability, více vnitřní síly a stanete se i oporou pro své přátele.

V otázce ochrany proti negativním silám hraje důležitou roli i celková životní orientace. Pozitivní orientaci lze vyjádřit například slovy: Jsem volný, nic mne .nepoutá a\lsám nic nespoutávám. Jsem veselý, spokojený s tím, co mi život přináší. Těchto několik málo jednoduchých slov má nesmírně hluboký význam. Jisté staré přísloví říká: "Kdo neztrácí veselost, zůstává králem." Čistá radost je výrazem vnitřního světla, tepla a lásky. Obohacuje nejen vás, ale také všechny ostatní. Tento dar si člověk však musí doslova vybojovat a není to vždy boj lehký. Vnitřní radostnost a vyrovnanost nálad pramení z určité vnitřní zralosti. Je schopností, spojující člověka s kosmickými silami. Věčnost patří veselému člověku, protože věčnost je domovem bytostí veselých, vyrovnaných a šťastných. Radost a veselost doprovázejí růst, tvůrčí činnost, důvěru a úspěch. Svým charakterem poskytuje účinnou ochranu člověka, jenž s její pomocí mnohem lépe zvládá tíhu životních povinností a bojů. Pocit volnosti přináší ochranu proti strachu a omezování všeho druhu, proti nízkosti a spoutávajícím společenským dogmatům. Zůstaňte tedy vnitřně volní, osvobození od všeho, co brání rozpětí a růstu vaší duchovní bytosti. Každý člověk touží vnitřně po volnosti a rozletu. Neboť volnost a svobodná vůle jsou dary Stvořitele. Na zemi, spoutané tolika předpisy, zábrany, utlačováním, nevědomostí, domýšlivým přeceňováním moci, zůstává podobná představa pro mnohé jedince pouhou touhou. Podstatou této touhy je touha duše po všeobecné lásce. V tomto životě však na mnoha místech naráží na pozemskou nevědomost. Nemalá část dnešního lidstva neví nic o cíli a smyslu vlastního života. Stává se tak snadno obětí podlých a brutálních jedinců, zneužívaných negativními silami. Nevědomost je třeba odstranit vědomím o duchovní stránce života v oblastech, kam se lidská duše vrací po smrti, a také o tom, že každý bude dříve či později nucen nést zodpovědnost za všechny své činy. Nevědomost dnešního lidstva se týká mnoha oblastí. Jsou to především životní

zákony přírody, existence vyšší duchovní pravdy, existence nejvyššího Tvůrce a nadzemských inteligencí, právě tak jako existence temných sil. Jedná se také o nevědomost v otázce vzniku tělesných i duševních nemocí. Nevědomost o nebezpečích, jimž se člověk svojí nezralostí vydává na pospas. Odstraňování nevědomostí představuje také jednu z účinných forem ochrany proti negativním silám. Také vhodná strava, poskytující tělu i duši dostatek síly, může významně přispívat k ochraně proti negativním silám. Někteří lidé se pod vlivem nesprávných církevních názorů domnívají, že věčné blaženosti mohou dosáhnout jen skrze nemoci a utrpení. To je ovšem omyl. Zdravé tělo přispívá k celkové harmonii a podporuje zdravé duševní a duchovní procesy. Proto má člověk přiměřeně pečovat o své zdraví, a tak zároveň vytvářet i další formu ochrany. Povinností každého člověka je pečovat o svůj celkově dobrý stav. Dobrý stav těla i duše.

Vydejte se tedy po světelných drahách univerzálních božských zákonů, aby poznání Nejvyšší Pravdy korunovalo vaši dlouhou pozemskou pouť.

(9)

Drobné osobní chyby

Člověku s malými znalostmi duchovních zákonů se jeví drobné negativní vlastnosti jako bezvýznamné. Pro toho, kdo touží dosáhnout vyšších duchovních hodnot, znamená každá negativní vlastnost velmi mnoho. Uvědomuje si, že velké věci vyrůstají právě z těch malých "bezvýznamných" životních projevů, návyků a činů. V rámci duchovních zákonů přijímám plnou zodpovědnost za všechny své činy, tedy i za své "malé" přestupky. Pokud jste byli nevědomými dětmi, nesli za vás odpovědnost vaši rodiče. Vaše dospívání prohloubilo vaše vědomosti o životě a s tím přineslo i odpovědnost za vaše skutky a dodržování pozemských zákonů. Nikdo se nemůže vymlouvat na své příbuzné, přátele, známé a sousedy a přičítat jim vinu za vlastní prohřešky. Každý odpovídá za vlastní činy a nic mu nepomůže zapírání, ani maskování osobních chyb. Pravdou je, že člověk může na určitou krátkou dobu zastírat před sebou i ostatními své nedostatky. Touto cestou však nikdy nedosáhne skutečného vnitřního klidu.

Člověk často hodnotí své nedostatky slovy: "Vždyť to dělají všichni a nestojí to vlastně za řeč." Tyto malé chybičky se vracejí znovu a znovu a jejich intenzita poněkud roste. Výčitky svědomí, které takové projevy přinášejí, bývají snadno a rychle potlačovány. Omluvy a výmluvy pro vlastní chyby je vždy možno poměrně snadno najít. Ale i za nimi stojí neviditelní protivníci vaší dobré vůle a snahy po poznání Pravdy. Snaží se zabránit vašemu duchovnímu pokroku, aby se mohli dále vyžívat energií vašich nedobrých skutků. Člověk se musí rozhodnout buďto pro boj s nimi, a nebo nevědomou lhostejností. Velké věci, jak již bylo řečeno, vyrůstají z maličkostí. A právě zde musíme začít stavět. Narůstání těchto tak zvaných maličkostí totiž přináší zvyšující se tlak, vytváření stále nových vláken a pout, která tkají neviditelnou síť, stále více a více vás obmotávající. Není vždy lehké si toto vše uvědomit. Jako příklad lze použít mezi lidmi velmi rozšířenou závist. Mnozí říkají: "Ta troška závisti, to je přece lidské, tu má každý z nás, s tím se již musí počítat." Závist je ale ve své podstatě jedinou z nejsilnějších negativních vlastností. Její živnou půdou je vlastní přeceňování, domýšlivost a pýcha. Začíná to nenápadnými myšlenkami: "Můj známý má to a ono, on to nepotřebuje, má stejně dost, já to potřebuji jistě víc a nedostanu nic." Takové a další příklady jistě všichni známe z denního života. Kdo závidí, i když nepatrně, vzdaluje se od pramene lásky ve svém vlastním nitru. Jakoukoli závistí si člověk staví překážky na cestě duchovního růstu. Pokud se závist uhnízdí v mysli člověka, není lehké se jí zbavit. Brání

vnitřnímu růstu a postupně vytváří prostor pro lži a další nectnosti. Může vyvolávat i pocity pýchy a často končí ve výčitkách či urážkách.

Pýcha představuje další velkou překážku pro člověka hledajícího duchovní hodnoty. Zároveň vytváří prostor pro působení celé řady negativních myšlenek. Pod vládou pýchy není pro člověka nic dobré, na všem nachází chyby, pouze on sám, jak je přesvědčen, stojí ve své důležitosti nad všemi ostatními. A pravděpodobně nezná výrok Ježíše Krista o třísce v oku svého bratra a trámu v oku vlastním.

Již před 2000 lety učil Ježíš Kristus, jak je důležité bojovat proti malým chybám. Domníváte se, že dnešní lidstvo je lepší než za časů Ježíšových? Přemýšlíte více o vlastních chybách než o cizích, přemýšlíte o tom, jak je odstranit? Přímost a upřímnost k sobě samým, porozumění a láska k ostatním, to je cesta proti licoměrnosti, pýše a sobeckosti všeho druhu. Cesta k zlikvidování pocitu, že jenom my máme pravdu a my máme právo soudit okolní svět.

Velmi rozšířenou nectností u dnešního lidstva je také lhaní. Je běžně používáno jako pomocník v nepříjemných životních situacích, k dosažení osobních zisků i jako ochrana před snížením vlastní důležitosti. Někteří lidé si namlouvají, že lež je v určité nouzi dokonce ctností, že touto cestou vlastně někomu pomáháme, někoho ochraňujeme. Ale skutečná pomoc má vždy hlubší účinky než vylhané předstírání skutečnosti.

Také výmluva je v podstatě lež. Lidé ji používají denně. Své počínání omlouvají tím, že "to přece dělá každý, je to vlastně jen maličkost". Výmluvy používá jenom ten, kdo je otrokem vlastních chyb, slabostí a negativních sklonů mysli. Ježíš Kristus říká: "Pokrytci, proč ke mně přicházíte ? Chcete mi nastrojit léčku! Ve vašich srdcích máte stále připravenou lež." Ježíš tvrdě vystupoval proti lži i výmluvám. Tedy i proti lhaní v nouzi. Lež je lží a sebedojímavější patos tuto skutečnost nezmění.

Připomínejte si často Kristova slova, že každý z vás musí do posledního haléře splatit svá provinění. Všechny negativní sklony vaší povahy musí být přeměněny v opak, musí být vyrovnány všechny následky vašich myšlenek, slov i činů, protože duchovní budoucnost vyžaduje nezatíženého člověka. V duchovních sférách je pro vás připravena nezištná pomoc a láska, ale začít musíte vy sami. Můžete pak získat sílu odolávat negativním vlivům a připravit se pro působení nekonečného ducha.

(10)

Lidská vůle

Vůle je jednou z vlastností ducha, jež mu byla dána při stvoření společně s láskou a moudrostí. Nejvyšší existenci nelze pochopit ani vnímat fyzickými smysly a pomocí rozumných úvah. Bůh je Duch a také člověk svým původem je duchovní povahy. K této své původní formě se opět vrátí zpět, až pomocí reinkarnací v hmotném těle dosáhne tak vysokého stupně duchovního vývoje, aby byl schopen opět žít v čistém fluidálním prostředí božských sfér. Vůle, moudrost a láska mají z duchovního hlediska stejný význam. Svobodná vůle každého lidského jedince je v duchovních úrovních plně respektována. Jak je svobodná vůle uznávána na zemi, víte sami dobře z vlastní zkušenosti. Vlastní morální zatížení a hmotné okolnosti lidského pozemského života jsou příčinami relativity svobodné vůle na zemi. Rozsah svobodné vůle každého odpovídá jeho duchovnímu stupni a zodpovědnosti, kterou přijímá za svůj život. Kvalita vašich skutků se zrcadlí v kvalitách vašich životů. Každý skutek je zaznamenán a s ohledem na svoji hodnotu odměněn nebo vyrovnán ve stejné míře, v jaké byl vykonán. To je zákon božské spravedlnosti. "Dnes" trpím, nebo jsem

odměněn za to, co jsem vykonal "včera". Názor některých církví, že rozhovorem ve zpovědnici nebo Kristovou smrtí na kříži jsou odpuštěna všechna vaše provinění, je mylný. Utrpení na Golgotě otevřelo lidstvu cestu pro návrat k Nejvyššímu, cestu do pravého domova. Ale vaše zatížení musíte odčinit sami. Za vaše nedobré skutky nemůže pykat ani ten, kdo by jejich následky chtěl dobrovolně přijmout. Za všechno, co vykonáte, jste sami odpovědní. Tento zákon je neúprosný.

Nesete také zodpovědnost za směr své životní cesty a za směr, jímž se ubírá vaše svobodná vůle. V těchto momentech se nelze vymlouvat například na rodiče nebo působení různých zevních činitelů. Stvořitel dal každému člověku inteligenci, aby mohl rozeznávat správnost cílů, ke kterým se obrací jeho vůle. Nenechte se zotročovat cizí vůlí a sami nechtějte spoutávat ostatní. Při hledání správné cesty vám mohou pomoci následující slova: "Otče, pomoz mi, chci najít Pravdu a správnou cestu !"

Lidstvo žije v době, kdy změny v okolnostech jeho vnějšího života symbolizují zásadní obrat, přibližující se, aniž by si to lidé uvědomovali. Formy dnešního pozemského života jsou již značně vyčerpány. Nenechte proto ostatní rozhodovat o drahocenných okamžicích vašeho vlastního života. Jste potomky Boha, jste povoláni k duchovnímu růstu a vývoji. Obsah slov: "Já jsem Cesta, Pravda a Život," vám nemůže nikdo zprostředkovat: Sami si musíte prožítí jeho obsahu vybojovat. Zbavte se všech hmotných i dogmatických pout a vyzbrojení svou vůlí, inteligencí a láskou se vydejte na cestu, kterou vám ukázal Kristus, cestu k návratu do říše Ducha. Cestu lásky, která jediná je zárukou naplnění života. Svobodné rozhodnutí člověka je zdůrazněno i ve slovech Kristových: "Kdo chce být mým učedníkem, vezmi svůj kříž a následuj mne!" Jakmile dojde k takovému rozhodnutí ve vaší mysli, bude i vaše vůle posilována z vyšších oblastí. Jasná, čistá a láskou naplněná vůle je světelným paprskem, který vás vede k cíli. Na této zemi je však v dnešní době člověk s takovou vůlí jen velmi vzácným hostem.

Svobodná vůle všech bytostí je odvozena od absolutní vůle Stvořitele, ale není s ní totožná. Vůle byla rovněž rozhodujícím činitelem při tak zvaném pádu, kdy se člověk vzdálil od Božích zákonů. Pokud by lidská vůle nebyla svobodným prvkem, nýbrž automatickou součástí, dodržující životní zákony, nedošlo by k tak zvanému pádu pod vlivem negativních sil. Stvořitel nesvázal člověka žádnými pouty a člověk této volnosti zneužil. Zvědavost, nerozumnost, neschopnost odolávat negativním vlivům, sebezpyčování, domýšlivost a přesvědčování, že člověk je schopen tvořit a vládnout jako sám Bůh, vedly k bolestnému procitnutí. Vedly ke ztrátě čistého fluidálního těla, k jeho zhmotnění i k bolestné cestě inkarnací.

Bolest a utrpení je vysokou životní školou k pochopení zákona vzájemné lásky a společné cesty všeho tvorstva. Je nástrojem k poznávání vlastních chyb a pochopení řádu univerzální existence. Tak jako dnes, i v minulých dobách se člověk nerad podroboval daným zákonům. Chtěl se stát stále větším a mocnějším, chtěl dělat jenom to, co se mu líbí, poroučet a vládnout. Jelikož lidstvu chybí poznání sebe sama, není ani správně využívána jeho svobodná vůle. Mnozí lidé jsou naplněni dobrou vůlí. Jak by se měla projevovat tato tak zvaná dobrá vůle ? Za prvé předpokládá poznání vlastních nedostatků, které jsou v rozporu s věčnými zákony. Za druhé je to snaha a ochota tyto nedostatky přiznat. Za třetí snaha své chyby napravit a do budoucna se jich vyvarovat. Za čtvrté ochota přijímat životní zkoušky, jejichž zkušenosti otevírají cestu dosud nepoznaných morálních i univerzálních zákonů.

Tyto věci nestačí znát pouze teoreticky, ale je nutné je převést do denního života. Co může pomoci člověku tento úkol splnit:

1. Prosba o ochranu a pomoc z duchovních sfér.

Stvořitel ví, že člověk je tvor slabý, který stále znovu a znovu propadá starým chybám i omylům. Pomáhá člověku po každém padnutí znovu vstát a s dvojnásobnou silou se vydat na cestu.

2. Harmonie, dobro, láska a ušlechtilé skutky. Snažte se smířit se svými protivníky a odpustit a zapomenout, že vám ublížili. Každý by rád viděl dobrou vůli u druhého, ale musí ji nejprve sám prokázat, aby ostatní viděli jeho příklad.

3. Nezištnost, obětavost, kvalitní myšlení, mluvení a jednání.

4. Na základě vlastních zkušeností pomáhat ostatním na duchovní cestě.

5. Pravdivost za všech okolností.

6. Zbavení se stálých starostí o budoucnost a své hmotné statky. Důvěra v pomoc Stvořitele, který nám je stále nablízku a zná všechny naše potřeby.

7. Soustavné posilování dobré stránky vlastní vůle. Neboť proces učení a poznávání nemá nikde hranice.

Bylo by možné uvést celou řadu dalších podobných příkladů, ale člověk musí hledat také sám. Učit se z toho, co mu přinášejí okolnosti jeho života, neboť neexistují dva naprosto stejní jedinci, kteří by například pojem dobré vůle byli schopni chápat zcela stejně. Hledejte proto ve svém životě dobro a lásku, pokoru a víru ve Stvořitele, abyste našli svůj vnitřní poklad.

(11)

Síla modlitby

Modlitba je jeden z nejúčinnějších prostředků na duchovní cestě, daný člověku Bohem, Kristem i Matkou Marií. Duchové vysokých božských sfér předávají tuto pomoc do nižších duchovních sfér, odkud ji další bytosti přenášejí k člověku v případě, že mu bude tato pomoc prospěšná a nebude poškozovat nikoho druhého. Modlitbu nelze chápat jako ustálené schéma, stejné pro každého jednotlivce. Jedna a tatáž modlitba nemusí být pro každého člověka stejně vhodná a stejně účinná. Každý člověk je jedinečnou individualitou s rozdílným myšlením, pociťováním, reakcemi, vnímáním i prožíváním. Stereotypní modlitby automaticky odřikávané neproniknou až do nitra. Individuální formulace modlitby by měla vyplývat ze stavu vnitřní odevzdanosti, touhy po přiblížení k Bohu, z pocitu důvěry a lásky. Taková modlitba vás může vynášet do nekonečných prostor ducha a otevírat cestu k vnitřním prožitkům člověka dosud nepoznaným.

Pokud modlitba vychází ze srdce a stoupá výš než pouze k lidským rtům, může se stát oblažujícím proudem vnitřní energie a cestou ke spojení s Nejvyšším. Modlitby většiny dnešních lidí se však vytvářejí pouze v úrovni rozumu. Ten na základě svých omezení nemůže dosáhnout duchovních oblastí. Rozum je nástroj, určený především pro oblast hmotnou a lidskou z běžného hlediska. Je-li však spojen s vyšší inteligencí, můžeme jeho činnost označit jako moudrost. A moudrost je již božským projevem v člověku. Modlitba vysílaná na základě moudrosti a nesobecké lásky je schopna dosáhnout nejvyšších sfér.

Lidé si často představují nejvyšší bytost k obrazu svému. To znamená, že jí přisuzují lidské vlastnosti a projevy. Čím větší je naše pokora, úcta, láska a důvěra, čím hlubší je pochopení božských zákonitostí, tím účinnější je síla modlitby. Celý vesmír je prostoupen vibracemi modliteb, pulzujícími v souladu s nejvyšším zákonem. Snažte se proto poznat pravou podstatu Božství, bez dogmatických představ a předsudků. Pak budete schopni milovat s úžasnou vnitřní silou, neboť nejvyšší láska vám vyjde vstříc.

Ježíš Kristus řekl: "Tomu, kdo má, bude dáno, ten, kdo má málo, ztratí i to." Kdo má málo snahy, důvěry a zájmu o vnitřní život, kdo neprosí o pomoc, netouží po blízkosti Pravdy, ztratí i to málo, co měl. Ten, kdo má vůli, důvěru a lásku, bude obdarován silou na cestě za poznáním. Kristův návod k modlitbě lze vyjádřit takto: "Chceš-li se modlit, opusť tento svět, vejdi do komůrky svého srdce a zde se tiše modli. Nestav se na veřejná místa a nemodli se hlasitě, aby to lidé viděli a slyšeli!" V tichu vlastního srdce jste Bohu nejbliž a žádná modlitba, vycházející z této oblasti, nezůstane bez účinku. Není-li žádoucí, aby došlo ke splnění vašich proseb v hmotné úrovni, budete obdarováni silou a klidem, který učiní vaše životní obtíže snesitelnými. Nezapomeň, naučená a automaticky odříkávaná modlitba nestoupá do duchovních sfér, neboť při ní není v projevu srdce člověka. Ten pak není schopen přijímat ani vyzařovat duchovní světlo, které blokuje činnosti svých smyslů a rozumu. Takovou modlitbou člověk získá spíše opak toho, po čem touží. Nejvyšší modlitbou je prosba o dosažení moudrosti a duchovní pravdy. Člověk může prosit nejenom za sebe, ale i za ostatní, kteří potřebují pomoc či útěchu. Než se k tomu uchýlí, měl by však zvážit, je-li jeho prosba správná. Zda skutečně pomůže duchovnímu růstu jehobližních a zda nepoškodí někoho dalšího. 'Ústředním motivem každé modlitby mají být Kristova slova: "Ne moje, ale Tvá vůle staň se!" O modlitbě by bylo možné napsat celé svazky. Toto krátké zamyšlení má za cíl přinést pouze základní poznatky a především vysvětlit, proč mnozí z lidí, ač se často modlí, nedosahují naplnění svých proseb.

(12)

Velké zapomnění

V historii lidstva neměly národy, skupinky ani jednotlivci, hledající Pravdu života, snadnou cestu. Negativní síly se snažily duchovní cestu, nebo vůdce, kteří ukazovali správný směr, poškodit nebo zničit a pošpinit čisté pravdy uložené do srdcí hledajících. Pokud se to nedařilo cestou duševní, snažily se o morální úpadek pomocí hmotných zisků, vnějších opojení smyslů, egoismu, bezohlednosti, požitkářství. Touto cestou potlačovaly morální citění lidstva i vnímavost pro duchovní pravdy. Pomalu nastalo zapomnění všeho, co představovalo naplnění života nesčetných generací. I Kristus říká: "Setba byla dobrá, ale nemohla dozrát." Duchovní pravdy byly zkresleny a pozměněny tak, aby pomáhaly upevnit světskou moc nebo získat bohatství. To, co zůstalo, byla mrtvá písmena, která dogmaticky svazovala lidského ducha. Tak zakrněla duchovní vnímavost celých generací. Podobně se vedlo i prorokům apoštolům Boží pravdy. Kristus slíbil, že pošle zemi: své posly a učitele, kteří povedou lidstvo po správné cestě. Temné síly zasáhly i zde. Všeemožně znemožňovaly rozšiřování duchovní pravdy a dosáhly i toho, že prostředníci mezi člověkem a nebem nesměli pod hrozbou těžkých trestů šířit své učení. Taková situace trvá v některých zemích až do dnešní doby. Poselství duchovních bytostí jsou zesměšňována a odmítána jako výmysly. Přesto na zemi žijí již mnozí, kteří na základě svého duchovního vývoje touží po těchto naukách a touží po světle Pravdy. Její předávání není ani v dnešní době snadné, ale ti, kteří prožili její působení jako vnitřní skutečnost, pomáhají ostatním, připraveným pro její přijetí. Dnešní lidstvo jako celek se však příliš nenamáhá přemýšlet o duchovních pravdách, a ti, kteří je předávají, nemají snadný úkol. Namísto snahy přiblížit se Stvořiteli, se lidstvo od Něho stále více

vzdaluje. Duchovní bytosti však doslova bojují o každou lidskou duši. Přemýšlejte proto, z jakého důvodu žijete na této zemi, jaké jsou vaše úkoly a zda jste zvolili správnou cestu k jejich naplnění. Lidé žijící v honbě za materiálním ziskem považují často víru za fantazii nebo přijímají duchovní pravdy promísené se lží. Pronikne-li občas světlo čisté pravdy až do jejich vědomí, pak nemají na "takové věci" čas a tyto doteky bývají ihned zapomenuty. Přijímání duchovních pravd je pro většinu lidí nepříjemné, neboť duchovní zákon vyžaduje pořádek, odstranění nedostatků a slabostí, jichž jsou lidé otroky.

Již ve Starém zákoně se lze dočíst, jak těžké postavení měli proroci. Přinášeli lidem božskou pravdu, učili je žít podle nejvyšších zákonů a vysvětlovali následky jejich přestupování. Ale lidé nebyli spokojeni a říkali: "Raději bychom slyšeli něco hezkého a příjemného pro náš život, ne jenom tvrdá slova a napomínání vašeho Boha." Co se od té doby změnilo? Tak jako tehdy, i dnes odmítá většina lidí plnit své duchovní povinnosti. Pravda je pro ně nepohodlná a nepříjemná. Nehodí se do nynějšího způsobu života, plného povrchního lesku a lži. Toho využívají i negativní síly k utlumení každé myšlenky na žádoucí změnu. Člověk, který občas přijme určité duchovní impulsy, velmi brzy zapomíná na to, že by je měl uvést do života, a žije tak jako dříve. Cesta od dobrého předsevzetí k jeho naplnění bývá velmi dlouhá. Pokud předsevzetí člověka není doprovázeno i silou jeho vůle, připraveností k boji se starými návyky a slabostmi, k určitým obětem a sebekázní, bude výsledek takového předsevzetí od počátku pochybný. Musíte počítat s těžkostmi a překážkami, které vám stavějí do cesty protivníci světla, živící se vašimi chybami a slabostmi. Tak je snaha člověka po žádoucí změně postupně oslavována a on zapomíná na to, co je v jeho životě podstatné. Nakonec si třeba řekne: "Odsunu to všechno na později, až budu mít více času."

Duchovní průvodce se snaží prostřednictvím hladu svědomí upozornit člověka na učiněná předsevzetí. On však tento hlas tlumí vědomě, nebo se duchovní práci věnuje pouze povrchně, či dokonce s nechutí. Přitom samozřejmě nevydrží dlouho a vrací se zpět do vyjetých kolejí svého nevědomého žití. Po určitém čase zaslechne znovu svůj vnitřní hlas. A on mu odpovídá: Ach ano, úplně jsem na to zapomněl, zkusím to ještě jednou, ale nevím kdy. Ve většině případů musí duchovní průvodce člověka dlouho a dlouho čekat, a často čeká i zbytečně. Pokud člověk zapomíná na duchovní cíl svého pozemského života, bude mu připomenut po jeho odchodu z hmotného těla. Pak přichází lítost nad promarněným pozemským žitím, které mělo sloužit duchovnímu růstu. Mnozí zde doslova proklínají svou zapomnětlivost, povrchnost, labilitu a závislost na hmotných hodnotách. Pomoc je pouze jedna jediná. Tak dlouho se vracet, až člověk získá duchovní zralost, bude schopen využít své příležitosti a obstát v životních zkouškách. Využijte proto možnost vnitřního růstu, který je cílem vaší inkarnace. Přijímejte vše dobré a čisté a nenechte svá dobrá předsevzetí upadnout v zapomnění. Poslové světla vám pak budou pomáhat na cestě, která je určena každému člověku pro tento život.

(13)

Pozemský život

Pozemský život není dovolenou, jak by si to někteří lidé přáli. Nemá být dobou klidu a odpočinku, nýbrž obdobím růstu, který umožňuje dosažení vyšších vývojových stupňů a jeho plody pak při návratu do původního domova přinášejí radost a lásku. Průběh pozemského života je velmi rozličný. Každý jej začíná na jiném stupni vývoje a pokračuje s rozdílným tempem učebního procesu i rozdílnou snahou po dosažení cíle. Mnozí jsou na této životní pouti zdržováni překážkami, které si sami vytvořili svými dřívějšími skutky. Nyní zase bývají

navzdory své snaze svedeni na nesprávnou cestu a nejsou až do konce života schopni najít východ z bludného kruhu.

Člověk, snažící se žít podle zákonů Stvořitele, prochází radostí stejně jako utrpením s pevnou vírou ve světlo Pravdy, která jej stále bezpečně vede. Jedinci bez víry a lásky bloudí a trpí chladem, beznadějí a nedostatkem síly. Povinností člověka by mělo být procházet pozemským životem tak, aby za ním zůstalo alespoň minimum dobrých skutků. Ty pak vedou k vnitřnímu zrání, duchovnímu bohatství i k úspěšnému návratu do nadzemských sfér. Žádný z lidí nepodléhá navěky pozemským konečným zákonům. Každému je dána možnost se od nich pomocí vlastní svobodné vůle oprostit a nastoupit cestu návratu k Stvořiteli.

Před zrozením má každá bytost možnost se vzdělávat a získávat poznatky v odpovídající sféře a v kterémkoliv směru. Předmětem mohou být například pozemská náboženství, historie planety, poznatky o různých vědeckých a uměleckých oborech a podobně. Osvojené znalosti si inkarnovaná bytost přináší na zem ve formě nadání a prohloubeného zájmu o určité pozemské činnosti. Vzpomínky na dobu, kdy tyto znalosti získala, jí však chybějí. Některé bytosti jsou připravovány na pomoc a službu lidstvu, mají být příkladem, nositelem duchovního poznání a světla tak, aby je ostatní mohli následovat. Ne všichni z nich však splní přijatý úkol. Často po příchodu na zem volí nesprávný směr své životní dráhy a uzavírají se tak pro přijetí vyšší inspirace.

Každá jednotlivá duše je na svou inkarnaci připravována a ví o svém nastávajícím úkolu, tak jako o podstatných rysech své budoucí existence. Každá duše má na zemi úlohu, odpovídající jejímu duchovnímu stupni poznání. Pro mnohé nezkušené duše, přicházející na zem, existují mnohá nebezpečí. Proto je zkušenější bytosti připravují na to, aby byly schopny rozeznávat chyby, omyly, pokušení a negativní ovlivňování, které přináší pozemský život. Je pro nás velmi smutné, když zjistíme, že právě nejlepší jedinci, kteří před svým znovuzrozením byli osvědčenými pracovníky, vyznačovali se mimořádnou pílí i věděním, po příchodu do pozemského života ztroskotávají. Naopak radostná jsou setkání s těmi, kteří svou pozemskou existenci zvládli natolik, aby mohli postoupit do vyšší vývojové dimenze. Často působí naši pomocníci na zemi, kde jsou schopni poznání, odolávání nástrahám hmotné existence a pomoci ostatním k probuzení a hledání správné životní cesty. Těmto duším můžeme neustále předávat pomoc a lásku. Také pro nás platí základní zákon, že čím více dobra a lásky rozdáme, tím více se nám vrací zpět. Mimo to můžeme prostřednictvím těchto jedinců také prohlubovat vlastní poznání a duchovní vědění. Stvořitel nabízí nesčetné cesty a možnosti duchovního vývoje.

Snažíme se rozeznat, která z těchto cest je pro člověka na zemi nejvhodnější a povede ho co nejrychleji a nejbezpečněji k pramenům síly a štěstí. Úspěch každého jednotlivce na této cestě je pro nás zdrojem štěstí. Jsou to lidé, kteří jsou schopni reagovat na duchovní impulsy a obrátit své kroky na cestu k Tvůrci. Ježíšova slova nám přibližují, jak různí lidé reagují na různé životní situace, které pro ně představují impulsy k vnitřnímu růstu: "Lupiči přepadli muže, který zůstal opuštěn a zraněn ležet na okraji cesty. Levi i kněz prošli kolem něho bez zastavení a bez jediné myšlenky na poskytnutí pomoci. Chudý samaritán, který jej našel a ošetřil, pečoval o něj, než byl schopen jít dále." Každý z těchto tri mužů měl možnost prokázat dobrý skutek a poskytnout pomoc. Zde přichází ke slovu svobodná vůle člověka. Nechá se ovlivnit myšlenkou na pomoc a nebo opačnou, zajišťující osobní pohodlí. Na tom, jak člověk reaguje na tak zvané maličkosti, lze poznat, bude-li schopen plnit vyšší a zodpovědnější úkoly.

K tomu, aby se člověk v životě rozhodoval moudře pomáhá hlas jeho svědomí. Tímto způsobem může přijímat hlas jemné inspirace z duchovních sfér a nechat se vést správnou cestou. Mnozí lidé si pomoc z vyšších oblastí vysvětlují slovem náhoda. Nevěřte však na náhodu. Vše je vědomě řízeno k vašemu duchovnímu růstu. Nespočet vláken vás spojuje s

vašimi duchovními průvodci a přáteli. V případě, že dochází k jejich porušení, pracují jiné duchovní bytosti na tom, aby spojení obnovily tak, aby k vám mohla proudit láska a světlo i povznášející pocit jistoty. I v pozemském životě potřebujete učitele, pomocníky a přátele. Ti vám pomáhají splnit vaše pozemské povinnosti. My plníme tyto úkoly ve smyslu duchovním, plníme je s radostí a láskou. Děkujeme Stvořiteli za to, že smíme pomáhat a vést člověka ve stopách Kristových, i když tuto cestu dnes ještě mnozí lidé nechápou. Pro každého jednou nadejde čas, kdy si uvědomí, že duchovní hodnoty daleko převyšují hodnoty pozemské.

(14)

Duchovní otupělost

Člověk jako jednotlivec, ale i celé lidstvo, s výjimkou čistých duchovních bytostí, dnes trpí duchovní otupělostí. Následkem porušování božských zákonů se snížila duchovní vnímavost člověka a zhmotnilo jeho fluidální tělo. Většinou je schopen vnímat pouze pomocí svých smyslů hmotný svět. Formy života mimo tuto oblast nezná a nevnímá, pokud nedosáhne určitého stupně vnitřní zralosti a neprobudí se tak z duchovní otupělosti. Ta je v současné době na zemi obzvláště silná a formuje život celé planety.

Životní podmínky na Zemi závisí na duchovní vyspělosti obyvatel a zodpovědnosti, kterou za svůj život přijímají. Již na prahu nové inkarnace trpí duše ještě v nadzemské oblasti jistou mírou duchovní otupělosti, neboť její fluidální těla připravená na inkarnaci jsou hmotnější, než je odpovídající fluidum nadzemské sféry. Toto zhmotnění na zemi dále pokračuje. Na počátku inkarnace ztrácí jedinec svoje vědomí a je uveden do určitého druhu rotace, vyrovnávajícího vibrace nadzemských sfér s dočasným pozemským domovem. Podobný proces se opakuje také při smrti člověka. Na základě poměrně dlouhého fyzického zranění rozvíjí postupně inkarnovaná duše svoje vědomí i schopnosti, ale jen těžko se zbavuje duchovní otupělosti rostoucí generaci od generace: Člověka, snažícího se tuto temnotu prorazit a postoupit ke světlu, čeká proto těžká práce.

Země je oblastí, kde působí protivník světla, kde působí negativní síly. Nebýt impulsu Ježíše Krista, bylo by současné lidstvo odsouzeno k otroctví těmto silám. On obětoval na Golgotě svůj život za možnost a osvobození lidstva z temnoty. Chce-li člověk otevřít bránu duchovní blaženosti, musí se vrátit k životu v souladu s božskými zákony, nastolit víru ve Stvořitele, nesmrtelnosti duše. S nasazením vlastní vůle se musí snažit o probuzení z duchovní otupělosti a poznávat univerzální pravdy života. Taková možnost je dána každému člověku. Byla doslova vložena do jeho kolébky. Snažte se jí proto využít. Protivník světla se snaží udržet lidskou duši v otupělosti, aby nebyla schopna přijímat světlo poznání a osvobodit se z jeho nadvlády. Nejvyšší bod duchovního vývoje lidstva byl v historii dosahován vždy v některých nejvyspělejších národech země. Negativní síly se po celá staletí snažily vždy tento vývoj ovlivnit. Zřídka kdy však byla duchovní otupělost lidstva taková jako v dnešní době. Většina pozemské existence je zaměřena na tělesné prožitky. To přináší ve svém důsledku morální i duševní úpadek a ochromení spirituality.

Začátek této degenerace je možné sledovat již v dětském věku. Negativní síly chtějí otrávit duši ještě mladou, protože v pozdějším věku je odolnější k jejich působení. Vědomými zásahy je tak podporován egoismus rodičů, právě tak jako vulgární a brutální projevy v okolí dítěte. Dítě, které v útlém věku nepociťuje teplo a pevné zázemí svého domova, je labilní a snadno později podléhá negativním vlivům. Na uvedené degeneraci se velkou měrou podílí také neutěšený tělesný a morální stav rodičů. Také nezdravá, přírodě vzdálená výživa oslabuje zdravý vývoj, ohrožuje tělesný stav rodičů i dětí. Nedostatek harmonie mezi rodiči je

dalším předpokladem pro oslabení dětské duše. I sám akt plození nového života, který nebývá doplněn dostatečným duševním souladem, se negativně odráží na budoucí osobnosti dítěte a jeho duchovních schopnostech. Duchovní otupělost tak stále narůstá.

Alfou a omegou dnešního života většiny lidstva je jen hmotný blahobyt, požitkářství a osobní zisk. V prostředí rostoucího egoismu se vyvíjí mladá duše a přijímá tyto hodnoty jako podstatné pro svůj život. Chybějí světlé příklady morální a duchovní čistoty, chybějí příklady skromnosti a pokory. Dítě nesprávně vychovávané, uprostřed hmotného blahobytu, ztrácí postupně všechna dobrá předsevzetí, která si jeho duše při narození přináší. Místo nich vystupuje do popředí chtivost, sobectví, bezohlednost a požitkářství. Jedno staré přísloví říká: "Smích a jásot na zemi - pláč a nářek po smrti." Ano, smyslový požitek je jen krátký. Ale lítost, kterou přináší, může být skutečně dlouhá.

Také alkohol, nikotin, omamné jedy, požívání masa a jiné zlovyky a žádosti ohrožují zdraví těla, přispívají k duchovní otupělosti lidstva. Kráčejte tedy svým životem s otevřenými očima a uvědomte si stav dnešního lidstva, jehož skutečným cílem života na zemi je probuzení se z otupělosti a vyjití z temnoty. Poslové Boží mají za úkol rozsvěcovat světlo v této temnotě. S láskou se chtějí věnovat svému poslání, avšak v civilizovaných zemích dnešního světa nalézají málo pochopení. Proto se často uchylují do oblastí z pozemského hlediska méně vyvinutých, kulturně chudých. Do zemí často podceňovaných. Pokud se však s nimi ostatní svět hlouběji seznámí, žasne nad jejich duchovní silou a velikostí.

Kdy konečně pozná civilizované lidstvo, že jeho Tvůrce nečeká na nové technické vymoženosti a úspěchy, nýbrž na návrat svých potomků, žijících pod zákony univerzální Lásky, zpět do svého pravého domova. Negativní mocnosti se tomu snaží ze všech sil zabránit a bojují všemi svými prostředky proti šířenému světlu. Všude, kde působí duchovní slovo, zesilují intenzitu svého působení. Pomocníků na zemi mají negativní síla víc než dost, neboť jsou to všichni lidé, toužící po materiálních hodnotách, a tak vliv těchto sil stoupá den ode dne. Zejména vědomá ochota podléhat zlu přináší trpké ovoce, neboť v příštím zrození musí člověk bojovat s mnohem většími překážkami.

Současná situace dnešního lidstva není skutečně dobrá. Proto vy, usilující o dobro, snažte se být ještě lepší, a vy, kteří jste dobro ve svém životě nezačali hledat, se co nejdříve probudte.

(15)

Pozice protivníků světla

Tam, kde je to jen trochu možné, jsou schopny negativní síly využívat všech prostředků a metod, aby svoje působení zamaskovaly. Jejich vliv pociťuje člověk jako něco cizího, jako něco, co ho táhne dolů, neboť původní lidská přirozenost vychází z čistého božského pramene. Negativní démonické síly nutí člověka ke slovům a skutkům, které jsou buď smíšeninou pravdy a lži, a nebo lží a podvodem samotným. Inspirují k lehkomyšlnosti, neupřímnosti, smyslnosti, požitkářství a sobectví a k všemožným dalším lidským slabostem. Zotročují člověka připoutaností k blahobytu a smyslnosti i jeho nezodpovědným životem nebo předstíranými ctnostmi. Tyto a ještě mnohé další formy využívají ke své činnosti síly, o kterých již Ježíš Kristus hovořil, když řekl: "Vlci v rouše beránčím."

Působení démonických sil často považuje nevědomý člověk jako příjemné, neboť i ony vycházejí z pramene vše prostupující síly, která však místo k pomoci je zneužívána

k`poškození člověka. Lidem jsou známy především hmotné síly, například tělesná síla, gravitační a podobně. Existují však ještě síly duševní, magické a duchovní. Duševní a magické síly jsou dnešním lidem málo známy, a proto vytvářejí dojem tajemnosti. Neznalost lidí využívají negativní mocnosti ke svému působení. Dosah magických sil je velice široký a jejich působení vychází z duševní oblasti. Postupné duchovní zrání člověka přináší i rozvoj těchto sil. Jejich intenzita je závislá také na síle lidské vůle. Pokud si člověk není vědom možnosti vlastního rozvoje vnitřních sil, je protivníky světla ponecháván v relativním klidu. Jakmile dochází k vnitřnímu probuzení a člověk je schopen vnímat doteky ducha, nastává boj proti probouzejícímu se světlu, neboť démonické moci se obávají, aby tajemství jejich nízkého původu nepřestoupilo práh vědomí současného lidstva. Každé vzdělávání a poznávání univerzálních zákonů vyvolává také nesmiřitelný boj proti této činnosti. Člověk však má na straně silné pomocníky, proti nimž jsou negativní síly bezmocné. Je to především vůle, kontrola myšlenek, představ, slov i skutků, duchovní zkušenosti, morální čistota, ukázněnost a intuitivní přijímání duchovních impulsů. Každý hledající člověk by si měl být vědom, že jeho vnitřní duchovní síly a schopnosti jsou jeho nejlepším pomocníkem.

U člověka na duchovní cestě může dojít k projevu mimořádných schopností, jakými je například jasnozřivost, uvolňování astrálního těla, léčivá síla, přenášení myšlenek a podobně. Ale pozor !

I na těchto projevech se často ve vysoké míře zúčastňují démonické síly. To lze pozorovat zejména u lidí, jdoucích nesprávným směrem, zejména cestou černé magie. Ti, kteří jí propadli, se stávají poslušnými nástroji negativních sil a trpí nevýslovně dlouhou dobu, než se z jejich nadvlády v průběhu opakovaných inkarnací vyprostí. Rozvinutí duševních či magických nastává ve větší nebo menší míře na duchovní cestě člověka. Je však třeba co nejdůrazněji varovat před jejich zneužitím. Zůstaňte proto pevní ve své snaze po poznání čistoty a pravdy.

Démonické síly mohou ovlivňovat člověka jen v případě, že nad ním mají převahu. Proto se důsledně snaží utajit hranice svého působení. Pokud by je člověk znal, nebylo by těžké ubránit se každému jejich vlivu.

(16)

Poselství duchovního učitele Emanuela

Chtěl bych vás seznámit s tím, v jakých hranicích se pohybuje zdánlivě bezbřehá moc protivníka světla. Působí na planetě Zemi, i v jemnějších oblastech, až po sféru astrální. Z kosmického hlediska jsou s vaší zemí spojeny ještě další světy. Jejich vyzařování a temné energie negativních pozemských sil jsou společné. Probouzí-li se taková planeta s pomocí duchovního vedení k vyššímu stavu poznání, zasahují okamžitě démonické mocnosti jako protivníci a dochází k boji, který lze sledovat současně na této zemi. Je to boj mezi nadvládou ducha a hmoty. Každá časová epocha má své stupně zrání. Čím je stupeň vyšší, tím houževnatější je boj o zmatení a utrpení lidstva. Země a přilehlé sféry, jak již bylo řečeno, se nacházejí v poli působnosti démonických sil. Protivník světla si je plně vědom, kteří jedinci na základě vlastního vnitřního vyzařování zůstanou v jeho područí a kteří této moci již odrostli. Největší boj se soustřeďuje na inkarnované vysoké duchovní osobnosti, které jsou nositelem světla pro nevědomé lidstvo. Nadvláda temných mocí nad člověkem odpovídá stupni jeho duchovního vývoje, a tím i celkové kvalitě myšlení. Člověk je tvor, náležící ke dvěma světům - světu fyzickému a psychickému. Z toho vyplývá i nezávislost jeho života na oblasti vědomí a podvědomí. Ať již člověk stoupá nebo padá, vždy na něj působí množství

impulsů z neviditelných oblastí. Jsou to energie pozitivního i negativního charakteru. Z této skutečnosti také vyplývá sympatie nebo antipatie člověka k člověku. Také rostliny nebo zvířata mohou vycítovat energie obklopující člověka, a tak vstupovat do harmonických nebo disharmonických vztahů. Negativní síly nemají přístup do oblastí čistých duchovních energií. Jak dokazuje historie lidstva, dochází čas od času ke koncentraci duchovních sil, i když tento úkaz je velmi vzácný. Nositeli těchto energií jsou lidé; žijící ve světle božských zákonů. Je jich však velmi málo; neboť co mohou na zemi dokázat, když je ostatní nechtějí slyšet a nerozumějí jejich řeči. Vzpomeňte si na Ježíšova slova: "Mnoho bych vám mohl říci, ale vy byste mi neporozuměli." Kristus a například Enoch byli takoví Boží poslové na Zemi, kteří chtěli zprostředkovat lidstvu čistou božskou nauku.

Snažte se ve svém životě poznávat a dodržovat Boží zákony. Ale učte se také z pokušení. Přemýšlejte o něm, neboť zkušeností roste i vaše ochranná síla. Neztrácejte naději, jsme neustále zde, připraveni vám pomáhat, jakmile o pomoc prosíte a bojujete s čistými úmysly. Čím hlubší je vaše poznání, tím větší je i vaše ochrana a tím pevnější je spojení s posly božského světla. Mnoho učenců se domnívá, že projevy vůle jsou vázány na tělesné funkce, jiní jsou přesvědčeni, že vůle je projevem duševních vibrací. Pravdu se podaří odhalit těm, kteří hledají kořeny vůle v duchovní oblasti. Lze konstatovat, že vůle je schopnost ducha něco změnit. Tato formulace ovšem není také příliš jasná, neboť slovo schopnost není nejvhodnější, a také výraz něco je příliš všeobecný. Pokud však má člověk k dispozici pouze svých pět smyslů a na jejich projevy vázaný rozum, je těžké překlenout výrazovou propast mezi zemskou oblastí a duchovním světem. Použité slovo schopnost by mohlo vyvolat představu, že ne všichni lidé ji mají k dispozici. Svou vůli však vlastní každá bytost.

Lidé se domnívají, že mají vůli pouze tehdy, když se jim podaří něco vykonat, dokázat či změnit. Je zde však stále přítomná a připravená k použití. Nakolik jí člověk využívá, o tom rozhoduje pouze sám. Lidé vnímají vůli v okamžiku, kdy má dojít k určité změně. Pokud ji nevyužijí, například v domnění, že změna není zapotřebí, obrací svou mysl jiným směrem. U dnešního člověka však k takové změně dochází až příliš často. Souvisí to s uspěchaným a povrchním způsobem současného života. Velmi často opakované změny mohou vést k určité rozštěpenosti vědomí, nebo dokonce k jistým stupňům pomatenosti. Každopádně jsou jejich výsledkem celkové nezralé a nedokonalé projevy v nejrůznějších oblastech lidské činnosti.

Z hlediska duchovního vývoje je nutno připomenout, že prohlubování vlastního vědomí souvisí velice úzce s činností lidské vůle. Vůle je nadřazená oblasti hmotné, ale i duševní. Lidé při svých nejrůznějších činnostech s použitím vlastní vůle formují a zpracovávají hmotu. Například sochař, který má nadání, určitou zručnost, odpovídající vzdělání, materiál i nástroje, tvaruje nejprve své dílo v mentální oblasti pomocí představivosti. Uzavírá se ve svém vědomí, své představy přenechává tvůrčí vůli svého ducha. Duch se spojuje s duševními silami, působí prostřednictvím nervové soustavy do těla tak, že umělec začíná pracovat. Při práci je nutná koncentrace mysli i koncentrace vůle.

V duchovní oblasti lze díky koncentraci mnohé dosáhnout. Při jejím nesprávném použití však právě tolik ztrácet. Pokud člověk vědomě provádí koncentraci, měl by před jejím zahájením vždy jasně vědět, proč a k jakému účelu ji koná. Koncentrace dodává fluidálním obalům energii, která je v souladu se zvoleným směrem jednání. V průběhu dne se člověk věnuje mnoha činnostem. Většinou si přitom neuvědomuje projevy své vůle nebo mysli. Také si neuvědomuje skutečnost, že za touto oblastí existuje ještě vyšší, která je zde stále přítomná a která je označována jako Jiskra Boží. Její odlesk by se měl zrcadlit v našich myšlenkách, skutcích i slovech jako od zrcadlení samotného Boha.

Cesta k probuzení ducha

Ježíš Kristus hovořil o "slabém těle". Dnešní lidé však tento výraz nechápou správně. Tato slova ve skutečnosti mají vyjádřit skutečnost, že činnost ducha je bržděna hmotným tělem. Duch je jakýmsi hnacím motorem lidského života. Všechny jeho projevy a síly si člověk ani nedokáže představit. Mnoho lidí není ochotno uvěřit v existenci ducha. To je také příčinou, proč se nechávají ovládat hmotnou smyslností, požitkovostí a žádostmi všeho druhu. Chce-li člověk vědomě vstoupit na cestu za poznáním, musí se stát pánem těchto nepřátel, kteří jej brzdí v jeho pokroku. Ať jde jakoukoli cestou za poznáním, neobejde se bez kontroly myšlenek a představ, slov i skutků, neobejde se bez pomoci vyšších bytostí. Člověk s pevným rozhodnutím nastoupit duchovní cestu a pokračovat po ní až k poznání podstaty života, by si měl často připomínat následující myšlenky:

(1)

Nejvyšší inteligence je tvůrcem a dárce veškerého života.

(2)

Duchovní cesta bezpodmínečně vyžaduje zkvalitnění v oblasti vztahu k ostatním lidem i všemu živému. Ukázněnost znamená, že člověk je schopen vzdát se svých osobních přání, je spokojen s tím, co mu Tvůrce poskytuje. Člověk by měl být vděčen za každý den života, měl by žít život radostně, s vyrovnanou myslí a nenechávat se deprimovat či strhávat svými starými návyky. Také strava hraje svoji roli v otázce duchovního vývoje. Lidé se nemusí živit jen těly ostatních zvířat, celá příroda nabízí škálu nejrůznějších rostlinných potravin, bohatých životní energií.

Každý by měl ve svém životě rozdávat radost, harmonii a mír. Pokud přijmete uvedené myšlenky, budete kráčet po světlé cestě. Vaše vědomí se bude prohlubovat a vaše intuice vám bude přinášet nové impulsy na cestě duchovního růstu.

Bez dostatečné vytrvalosti, píle a důvěry v úspěch nemůže člověk projít duchovní cestu, která přináší boj se sebou samým, se svými zlozvyky i ustrnulými názory. Není třeba se však obávat. Kdo nezačne, nemůže nic získat a nikdy, dosáhnout cíle. Každému, kdo upřímně hledá a volí správnou cestu, je vždy dáno tolik síly, aby mohl pokračovat dál, i když jeho uklouznutí mohou být častá. Vstaňte proto a pokračujte v cestě. Připomínejte si okamžiky ze života Ježíše Krista. V poušti, v plném žáru slunce s tělem oslabeným askezí, dokázal odolávat pokušiteli. Spatřil jasnovidně na hoře Olivetské to, co ho očekává, ale vytrval ve svém údělu. Zesláblé tělo bylo posilováno Božími posly tak, aby mohl splnit nejvyšší vůli a zbloudilému lidstvu otevřel cestu k návratu.

Člověk na své pouti k Bohu bude stále víc zažívat pocit vnitřní blaženosti, který se pro něj stane pobídkou k další pouti. Článek poznání po článku se bude spojovat v řetěz vesmírné lásky, objímající a posilující všechny poctivé duše na cestě k prameni věčné Pravdy.

(18)

Polarita života

Polarita se projevuje na mnoha úrovních univerzálního života. Vesmír je výsledkem tvůrčí vůle Nejvyššího. Zároveň zde však působí protisíla nerespektující nejvyšší zákony. Tato síla vznikla zhuštěním energie a vůle prvotních stvoření. Tím, že nerespektovala zákony Stvořitele, vytvořil se zde prostor, který byl využit k projevům protisíly, a tak byly narušeny harmonické struktury nejrůznějších životních forem. Toto působení můžeme sledovat v rozličných podobách také na zemi, všude, kde je porušována základní harmonie a univerzální zákony. V pozemském životě se tak například objevuje nemoc jako protipól zdraví. Bytosti, které na základě své svobodné vůle vytvářejí odpor nebo protisílu proti původní vůli Stvořitele, však mnohé ztrácejí. Opouštějí své lehké fluidální tělo a celkový průběh jejich života se zhoršuje.

Jako příklad polaritních projevů v životě můžeme uvést i existenci tak zvaných duálů. Každá bytost byla stvořena ne jako jedinec; nýbrž se sobě podobnou bytostí, představující doplněk svých schopností a vlastností. Tuto skutečnost můžeme přirovnat k existenci galvanického článku. Dvě elektrody, pokud jsou využívány společně, jsou schopny dodávat energii. Po rozdělení článku toho jednotlivě schopny nejsou.

Polaritu představuje také nevědomost a duchovní poznání. Pokud si člověk uvědomí tuto polaritu a rozhoduje se pro vědomý duchovní růst, musí být připraven překonávat určitou sílu odporu. Ten má však nesmírný význam. Jeho přemáháním se duchovní bytost v člověku posiluje a získává možnosti projevu. Nebýt překážek a potíží na cestě, bylo by možné přirovnat člověka k obru, vlastnícímu nesmírnou sílu. Ale proto, že jako jediný pociťuje odpor jemného vánku, nemá možnost svoji sílu na ničem vyzkoušet a změřit. Tak si můžeme ujasnit, proč je cesta člověka poseta překážkami, které mnohdy slouží zároveň k odčinění minulých chyb a přestupků.

V jediném krátkém pozemském životě není člověk schopen sjednotit rozporuplnou, roztříštěnou osobnost a vytvořit dřívější harmonický celek. Během jedné inkarnace se nedokáže oprostit od pozemské tíhy, rozvinout vnitřní schopnosti a vynést se do duchovních sfér. Využijte proto životních překážek k rozvíjení svých vnitřních sil a schopností. Využijte je jako stupně vedoucí zpět do vašeho pravého domova.

Chce-li se člověk povznést nad protiklady života, měl by dodržovat následující zásady:

(1)

Pochopit, že on sám si svými minulými myšlenkami a činy vytvořil současný život.

(2)

Nepotlačovat požadavky svého vyššího Já a nenechat jeho touhy zaniknout v prázdnu a šedi každodenního života.

(3)

Hledat ve svém nitru odlesk vnitřní Boží Jiskry, která jako jediná zaručuje získání dřívější dokonalosti.

(4)

Odhalovat příčiny toho, že člověk není schopen svou moudrost, vůli a lásku využívat k svému vědomému duchovnímu růstu.

(5)

Ježíš řekl: "Vše, co vás zatěžuje a brání vašemu duchovnímu vzestupu, odhod'te." Ve svém životě máte vždy dávat přednost vyšším hodnotám, přizpůsobit jim své myšlenky, city i chování svého těla.

(6)

Otvírat se působení impulsů přinášejících lásku a poznání.

(7)

Vytvářet silný charakter, který odolá i nejlákavějším věcem této země.

(8)

Projevovat vděčnost v případě, kdy člověk uslyší káravý hlas svého svědomí. Je to důkaz toho, že je schopen pokračovat k vyšším cílům.

(9)

Zaměřit své tvůrčí schopnosti na duchovní aspekty života, které slouží univerzální lásce a přinášejí pomoc všem, kteří ji nejvíce potřebují.

(10)

Působit neustále příkladem svých dobrých úmyslů a skutků, vyplývajících ze zákonů Božích.

(11)

Uvědomit si své úspěchy, ale nezapomínat, že je před námi další část cesty.

(12)

Udržovat veselou mysl, vděčnost za vše dosažené i stálou pozornost a soustředěnost na zvolený cíl.

(13)

Přijímat pravdy duchovních učitelů, kteří jsou posly Nejvyššího.

(14)

Uvolnit se vnitřně od všech pozemských pout. 15. Nechovat zášť vůči žádným živým tvorům.

(16)

V každém okamžiku si být vědom svých myšlenek, slov i skutků.

(17)

Všechny projevy života sladit s duchovními zákony.

(19)

Měřítko duchovního pokroku

Lidé si poměrně často kladou otázku, jak mohou posoudit nebo měřit svůj duchovní pokrok. Často hledají někoho, s kým se mohou porovnávat, s kým mohou poměřovat své úspěchy a své snažení. Je správné, pokud člověk touto cestou účtuje se sebou samým a měří dosažené hodnoty. Porovnání s ostatními však nesmí být cestou růstu duchovního egoismu. Přísná kontrola myšlenek a kritický pohled na vlastní nedostatky může mnohdy vyvolat nespokojenost se sebou samým. Tato nespokojenost není příznivá, neboť vede k pochybnostem a negativním osobním komplexům. Člověk si musí na jedné straně svoje chyby a nedostatky přiznat a pracovat na jejich odstranění, na druhé straně si připustit, že setrvání v negativních náladách nepřispívá k jeho duchovnímu růstu. Svým negativním

laděním by se člověk neměl nechávat strhávat k pochybnostem o tvůrčí síle univerzální lásky, která nás provází neomezena časem na všech cestách našeho života. To, že člověk sám prostřednictvím svého omezeného myšlení nebyl zatím schopen tuto základní duchovní pravdu rozpoznat, je věcí jinou.

Hovoříme-li o měřítku duchovního vývoje, je nutné si připomenout, že změna duchovního vědomí přináší zároveň i změnu tohoto měřítka. Kolik lidí žije na zemi, tolik mezistupňů existuje ve vztahu k poznání a lásce, které jsou hlavním měřítkem duchovního pokroku. Intenzita duchovního života je různá. Mění se od jemného závanu až k silnému proudu. V mnohých lidech doutná v tomto smyslu pouze "malý plamínek", jenž může být při silnějším náporu větru uhašen. Jiní, zapojeni do proudu univerzální lásky, "hoří vysokým plamenem". I když jsou měřítka různá, všichni mají stejný cíl, ke kterému rozdílnou rychlostí směřují. Již v primitivních podmínkách prvních obyvatel této země předával otec synovi vědomosti nejrůznějšího druhu. Ten je opět rozšiřoval, a tak se lidé postupně učili poznávat a využívat přírodní živly, vodu, zemi, vzduch a oheň a ve svých poznatcích stoupali po vývojové spirále. Každý člověk může touto cestou získávat mnoho poznatků. Existuje však ještě další možnost poznávání, která má z duchovního hlediska větší cenu, neboť bezprostředně spojuje člověka s pramenem čisté pravdy. Je to poznání zprostředkované proroky, duchovními učiteli či přímým zjevením. Také tento druh poznání prolíná celou historii lidstva na základě činnosti lidí citlivých pro impulzy z duchovních oblastí. Při podobných sděleních dochází k dohadům o jejich pravdivosti. Jinak se na ně dívá člověk, který se zabývá zejména potřebami svého těla a jinak ten, který touží po dosažení moudrosti. Také v projevech lásky existuje mnoho úrovní. Bůh vložil do všech své světlo. Tyto jemné projevy jsou však zastíněny v těch, kteří se stavějí proti univerzálním zákonům života. V celém stvoření můžeme pozorovat mnoho nejrůznějších příkladů lásky, která je schopna člověka povznášet k vyšším cílům. S láskou k ostatním lidem lze spojovat různé projevy, jako odpuštění, obětavost, milosrdenství a podobně. Tyto projevy se netýkají pouze našeho úzkého okruhu, kterým je především rodina, ale měly by být chápány ve vztahu k celému lidstvu i k ostatním projevům života na zemi. Celé generace projevuje pozemský otec svou lásku a péči o existenci svých potomků. V mnohem větší míře však pečuje náš nebeský Otec se svými pomocníky o duchovní pokrok každého z nás. Také různá lidská společenství jsou ve větší nebo menší míře prostoupena principem lásky. V jejich činnosti lze spatřovat projevy soucitu a vzájemného porozumění, vyplývajícího ze zákona solidarity silnějšího se slabším. Touto cestou je například poskytována pomoc lidem postiženým válkou, přírodními katastrofami či nemocemi. To vše je výrazem obětavosti. I ta je v podstatě měřítkem duchovního pokroku, neboť vyžaduje osobní ochotu pomáhat a respektovat ve vlastním životě nesobecké principy.

V lidském společenství však existují i jiné formy lásky. Je to láska sobecká, myslící pouze na vlastní prospěch, nebo prospěch velice úzkého okruhu lidí. Známe také lásku předstíranou nebo vynucovanou, lásku vypěstovanou výchovou, která však nemusí vycházet ze srdce. Vyšší stupně lásky jsou vždy charakteristické nesobeckostí a obětavostí. Pokud se vám podaří stanovit objektivní "diagnózu" vaší lásky, máte k dispozici měřítko vlastního duchovního pokroku.

(20)

Kristův příklad v životě člověka

Většina lidí chápe postavu Ježíše Krista jako lidskou bytost. I v tomto smyslu se mohou jeho vlastnosti stát příkladem pro náš každodenní život. Například Ježíšova skromnost může být pro nás vzorem. Na základě své nesmírné duchovní síly netoužil získávat ani světský

majetek, ani obdiv a slávu. Jeho pozemská pouť byla nepřetržitým řetězem dávání. On sám dostávat netoužil. Také člověk hledající duchovní hodnoty by se neměl vynášet, toužit po pozemské slávě a případné bohatství nevyužívat pouze pro sebe, ale k obecnému prospěchu.

Již od dětských let projevoval Ježíš zájem o duchovní nauky. Neznamená to však, že od samého začátku znal své poslání. I on musel postupně pronikat ke kořenům duchovního života a postupně si osvojit všechny duchovní pravdy. Jakmile získal citlivost pro duchovní impulsy, otvíral se na působení duchovních učitelů. V tomto směru je jeho život příkladem pro hledání a poznávání duchovních zákonů života.

Ve svém pozemském povolání byl Ježíš velice pilným a spolehlivým pracovníkem. Kultura stavebnictví tehdejších vládnoucích vrstev byla vysoká. A přitom Ježíšova práce budila nadšení svou nápaditostí a vysokou estetickou úrovní. Přitom však chtěl dosáhnout určité samostatnosti a nezávislosti na lidech, aby se mohl odevzdat působení svého nebeského Otce.

Svou nezištností, obětavostí a péčí o potřebné ztělesňoval projevy nejhlubší lásky a oddanosti vůči Božím zákonům. Příkladná byla jeho pokora. Pokorně umýval nohy svých učedníků, aby jim ukázal, že se nemá jeden povyšovat nad druhého. Pokora, jako vysoká duchovní ctnost, je nanejvýš potřebná i v životě současného lidstva. Dalším projevem duchovní zralosti je radost. Ježíš s radostí potkával a přijímal všechny, kteří se zajímali o duchovní nauky. Neznamená to, že o každém ihned všechno věděl. Duchovní bytosti mu zprostředkovaly poznání každé situace a přiváděly mu určité lidi, aby slovem i skutky potvrzoval velikost a všemohoucnost Stvořitele. Jeho práce s lidmi i svými učedníky vyžadovala také značnou dávku trpělivosti.

Ježíšovo poslání předpokládalo velkou míru vytrvalosti, věrnosti a oddanosti Bohu. Jedině tak mohl překonat pokušení, ponižování, bolesti i utrpení, až k poslednímu - "dokonáno jest". Zamyslete se v tomto bodě nad vlastním životem, zda i vy jste schopni čelit překážkám a nesnázím života a pokračovat za svým vytyčeným cílem.

Postava Ježíše Krista ztělesňovala také přísnost. Přísnost k hanobitelům chrámu, kterým nepomohlo mírné upozornění na nevhodnost jejich jednání. Spravedlivá přísnost je často nutná a s její pomocí bývá dosahováno vyššího cíle než mělkou povolností. Na druhé straně je známa i jeho hluboká schopnost odpouštět, vyjádřená známými slovy: "Otče, odpust jim, neboť nevědí, co činí!"

Izraelité očekávali příchod osvoboditele, mesiáše v lidské podobě, a vyžadovali proto od Ježíše skutky, odpovídající jejich vlastním představám. Jestliže jim nemohl vždy vyhovět, neznamená to, že to snižovalo jeho duchovní kvality. Právě naopak. Přes tato přání a představy musel zůstat věrný svému poslání.

Pro duchovní vývoj současné doby mají význam i Kristova slova o tom, že pošle svým následovníkům těšitele, duchovní učitele a pomocníky. Ti zasvětili hledající duše do nauky, kterou Ježíš Kristus na zemi učil, ale i do pravd, které v tehdejší době nebyly lidstvu sděleny, neboť jeho zralost nebyla ještě dostatečná.

V Ježíšově životě bylo mnoho případů, kdy lidé s lehkým srdcem dávali přednost lži před pravdou. On sám však zůstal věrný pravdě, i když mnozí soudili, že na základě tohoto postoje prohrává. Ve skutečnosti se právě proto stal vítězem. Učil pravdu a pro pravdu žil.

Ježíš Kristus, jako duchovní spasitel lidstva, se nenarodil pro několik jednotlivců, pro určitou skupinu, sektu či církev. Jeho život na zemi byl věnován všem, kteří chtějí následovat jeho cestu za pravdou.

Připomínejte si proto často slova i skutky Ježíše Krista. Budou vám posilou na vaší životní pouti a spolu s duchovními ochránci vám pomohou překonávat nesnáze na cestě ke Světlu.

Nechť k srdcím všech lidí promlouvají slova: "Já jsem cesta, pravda i život !"

(21)

Cesta návratu

Na cestě návratu, na cestě hledání Pravdy, na cestě duchovního poznání, nemohou uspět ti, kteří jsou vlažní, ti nejsou schopni cílevědomé práce. Naše slova mají být impulsem pro všechny, kteří stále ještě nevěří na znamení blížících se změn na této planetě.

Cesta návratu do pravého domova je volná pro všechny. Ale zdolat ji mohou jenom ti, kteří jsou schopni pomáhat sobě i ostatním, kteří nepomíjejí pravé hodnoty života, nenechávají se zlákat klamem a leskem pozemských pozlátek, svodů i jejich proroků a ve svém životě respektují božské zákony.

Lidé na zemi rádi uctívají populární osobnost, určitou veličinu nebo autoritu. Potřebují ji k tomu, aby byli ochotni přijmout určitou pravdu. Nemohou však lidé přijmout pravdu pro její vlastní vnitřní hodnotu ? Dobře míněné rady pro duchovní způsob života většině lidí nic neříkají. Nechtějí nebo nemohou je přijmout.

Milejší jim jsou lži a svody nízko stojících astrálních bytostí, které je ohromují klamnými přísliby a šálí výroky o vlastním původu. Často se vydávají za vysoké duchovní bytosti nebo odtělené součásti kdysi proslavených lidí. Člověk se musí naučit rozlišovat, co je skutečně duchovní podstaty a co se za duchovní pouze vydává. Zamyslete se nad přírodními i duchovními zákony. Jaký řád a harmonie, souzvuk a hluboká moudrost se v nich projevuje. Jeden zákon harmonicky navazuje na druhý, vytváří pro lidstvo možnost vzestupu, pokud se střídají v přírodě čtyři roční období. V hlubokém souladu s kosmickými zákony tak prochází příroda obdobím růstu, rozkvětu, zrání i odevzdání plodů. Pokud člověk na základě nevědomosti a přeceňování vlastních schopností nezasahuje do běhu přírody, projevuje se v ní moudrost věčných zákonů. Neuvědomělé zásahy se však lidstvu tvrdě vracejí. Viníci nejsou ve světě trestáni, a většinou ani označeni. Gigantické pokusy v atmosféře, pod zemí, či pod hladinou moří, změny celých životních struktur, přinášejí své neblahé následky. Ve své podstatě se vždy jedná o přestupky proti přírodním i duchovním zákonům, pramenící z chtivosti a egoismu. Stále častější přírodní katastrofy, jako například zemětřesení, záplavy, povodně a další, jsou obranou přírody proti porušování zákonitostí. Jejich vysvětlení však člověk většinou hledá zcela jinde. Pouta egoismu a bezohlednosti brání cestě člověka k vyšším vývojovým stupňům.

Rádi bychom vám pomohli, ale cestu musí projít každý sám. Duchovní pokrok musí být doslova vybojován a podložen ušlechtilými činy. Pouhé přání je zde velmi málo. Rozhodující je celková bilance vašeho života - "má dáti - dal".

Kolik příležitostí ztrácíte, kolikrát opouštíte duchovní cestu v honbě za pozemským ziskem. Mnoho času nezbyvá. Uvědomte si, že každý pád představuje velkou ztrátu času i energie. I

tímto okamžikem se v podstatě přibližuje sklizeň toho, co jste svými myšlenkami a činy zaseli v brázdách země. Nechtějte stát pouze s malým uzlíčkem své životní žně na prahu nadzemských sfér. Nechce-li člověk v okamžiku přechodu uvěřit, že si tak málo "vysloužil" svým pozemským životem, jsou zde připraveny duchovní bytosti, aby mu ukázaly všechny promarněné příležitosti, všechny momenty, ve kterých překročil božské zákony života. Lidská duše zažije lítost a přijme předsevzetí, že po důkladné přípravě v nadzemské sféře chce v rámci další inkarnace dosáhnout vše, co vlastní vinou zameškala. Takový bývá nejčastější obraz příchodu duše do vyšších sfér po ukončení pozemského žití.

Přicházejí však také duše, které přesně splnily své povinnosti, prožívají hluboké štěstí, oprostěny od tíhy pozemského života i zákonitostí další inkarnace. Nemusí znovu podstupovat intenzivní boj s negativními pozemskými živly, kterého jsou ve vyšších sférách ušetřeny.

Cesta návratu je volná pro všechny. Ne všichni to však vědí, nebo vědět chtějí. Mnozí žijí s představou, že pouhá věta "Věřím v Boha všemohoucího" jim zajišťuje nebe. Víra je jistě důležitá, ale bez usilovné práce na zkvalitnění vlastního nitra znamená málo. Víru je nutné převést do praktického života, a k tomu je zapotřebí mnohem více než pouhé slovo věřím. Člověk musí jednou dojít k poznání, že každý život, na kterémkoli vývojovém stupni, je v podstatě nerozlučně spjat s životem jeho, s dechem a láskou stejného Stvořitele.

Pouhá slova na cestě k Pravdě znamenají málo. Rozhodující jsou životní postoje a skutky. Člověk mluvící mnoho o Bohu je buď nespokojen s jeho vůlí, vyčítá mu svoje životní neúspěchy a rány a považuje je většinou za nespravedlivé, nebo chce dokázat ostatním, kolik toho o Bohu už ví.

Moudrý člověk si s pokorou uvědomuje, že proti Stvořiteli je pouhé nic. Proto v jeho životě působí myšlenka: "Otče, ne má, ale Tvá vůle se staň ! Buď milosrdný vůči mým chybám, dej mi sílu je poznat a s úspěchem projít všemi životními zkouškami." Obracíte-li se s pokorou k Bohu a snažíte-li se respektovat Jeho zákony, On poznává, že vaše snaha je opravdová, a dá vám dostatek síly. Spoléhat se bez vlastního přičinění na Boží pomoc není moudré.

Pod pojmem domov si člověk představuje místo, kde se cítí dobře a bezpečně, místo, kam patří a kde je šťasten. Většina lidí se cítí doma na zemi, ale někdy pociťují neznámou touhu po něčem krásném a ušlechtilém - po domovu své vlastní duše. Člověk si nedokáže uvědomit, že na zemi žije jen krátkou dobu a současná tělesná forma mu brání v představě jemnějších oblastí života. Kdyby byla země vaším skutečným domovem, byla by nádherným duchovním prostorem, neboť i vaše podstata je duchovního charakteru. Země plná bídy, utrpení, válek, nebezpečí a strachu, to není příbytek, který poskytuje Tvůrce těm, kteří respektují jeho zákony. Omezený prostor poskytuje pouze pomíjející příležitost duchovního růstu. Skutečný domov, mnohem krásnější i dokonalejší, pln harmonie a lásky, nachází duše v jiné oblasti. Pomíjivý a klamný svět smyslových zážitků může poutat pouze nevědomou duši. I utrpení musí lidstvo prožívat jen proto, že nezná svůj původ a svůj skutečný domov. Vy všichni, kteří se přibližujete krok za krokem odhalování věčné Pravdy, pomáhejte vytvářet v tomto světě prostor pro její působení. Cesta Pravdy je obtížná, na jejím konci jsou však hodnoty, které si lidé nedokáží ani představit.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

IVO A. BENDA